

Catalunya

Cristiana

 /catalunyacristiana

 catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

 @catalunyacristiana.bsky.social

 @catorcristiana

 catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Ruta espiritual per Mallorca

Un recorregut per oratoris, santuaris i esglésies fora vila

P 8-12

Horta a l'ermita de Sant Honorat.

Carme Escalés

VIDA ECLESIAL

Gaspar Mora:
“La virtut més heroica
de Gaudí va ser la
confiança en Déu”

P 18-19

COMUNICACIÓ

Nova temporada
de Ràdio Estel

P 38 - 39

SUMARI

7 SETEMBRE 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

Entrevista a Asun Langarita, mare d'una usuària de la Fundació OSAS

L'entitat atén persones amb
discapacitat des de fa seixanta anys

16-17

El Papa escriu una carta a Zelenski

Lleó XIV ha assolit la xifra rodona de 100 dies de pontificat

24-28

“Hem de saber llegir els signes dels temps sense renunciar a la nostra identitat”

Joaquim Sabater, director general de la Fundació OSAS

20

Novetats per al nou curs de l'Escolania de Montserrat

Pau Jorquera és ara el nou director musical

EDITORIAL

Pel camí de la justícia

El 26 d'agost el patriarcat llatí i el patriarcat grecoortodox de Jerusalem van escriure una declaració conjunta en què novament feien una crida a “posar fi a l'espiral de violència, a la guerra i a donar prioritat al bé comú de totes les persones”. “Aquest no és el camí correcte. No hi ha cap raó que justifiqui el desplaçament deliberat i forçós de civils. No hi ha cap raó que justifiqui tenir civils com a presoners i ostatsges en condicions dramàtiques.”

En relació amb l'ordre d'evacuació de la població de Gaza, Pierbattista Pizzaballa i Teòfil III, en nom de les seves comunitats, van refermar la voluntat dels sacerdots i de les monges de quedar-se i continuar tenint cura de tots els que es trobin als dos complexos: Sagrada Família (catòlic) i Sant Porfiri (grecoortodox).

Els patriarques també es feien ressò d'unes paraules recents del papa Lleó XIV: “Tots els pobles, fins i tot els més petits i febles, han de ser respectats pels poderosos en la seva identitat i en els seus drets, en particular el dret a viure a les seves terres; i ningú no pot obligar-los a l'exili forçat” (discurs al grup de refugiats de Chagos, 23/08/2025).

La declaració conjunta finalitzava citant Proverbis 12,28: “Al camí de la justícia hi ha la vida; qui el segueix no hi troba la mort.” I acabaven amb una pregària a la qual ens afegim en l'inici de curs: “Preguem perquè tots els cors es converteixin, per avançar pels camins de la justícia i la vida, per Gaza i per tota la Terra Santa.”

Des de Catalunya Cristiana us desitgem molt bona Diada Nacional de Catalunya

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (48 NÚMEROS)

☐ Edició paper 145€

☐ Edició digital 90€

☐ Edició en català

☐ Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

A/e _____

Forma de pagament

☐ Únic pagament per any

☐ Dos pagaments semestral

☐ Xec nominatiu que adjunto

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

*Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular del compte _____

Tel. titular del compte _____

A/e titular del compte _____

IBAN

--	--	--	--

ENTITAT

--	--	--	--

OFICINA

--	--	--	--

DC

--	--

COMPTE

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

DATA (DD/MM/AA)

--	--	--	--	--	--

Lliureu aquesta butlleta a:

Fundació Missatge Humà i Cristià
(Catalunya Cristiana)

Departament de Subscripcions

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana a les Xarxes

FRA OCTAVI VILÀ

@fraoctavi

28/08/2025

Bisbe de Girona

Aquesta setmana, un grup de preveres i diaques de la diòcesi som a la Casa Santa Elena de Solius, on rebem del P. Agustí Borrell les seves reflexions sobre l'esperança en l'Any Jubilar dedicat a aquesta virtut

PAPA LLEÓ XIV

@Pontifex_es

27/08/2025

Avui torno a fer una forta crida tant a les parts implicades com a la comunitat internacional perquè posin fi al conflicte a Terra Santa, que ha causat tant de terror, destrucció i mort. Pre-go que s'alliberin tots els ostatics, s'assoleixi un alto el foc permanent, es faciliti l'entrada segura de l'ajuda humanitària i es respecti íntegrament el dret humanitari, en particular l'obligació de protegir els civils i la prohibició del càstig col·lectiu, de l'ús indiscriminat de la força i del desplaçament forçós de la població

MÒNICA MARTÍNEZ BRAVO

@monicabravo

Consellera de Drets Socials i Inclusió

27/08/2025

Avui he tingut l'oportunitat de conèixer de prop la parròquia Santa Anna, un espai que va molt més enllà de la seva bellesa arquitectònica i el seu valor històric. Des del 2017, sota la iniciativa del rector Peio Sánchez, aquest temple s'ha convertit en un hospital de campanya obert cada dia, de 8 a 20 h, on s'ofereix atenció integral a persones sense llar

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

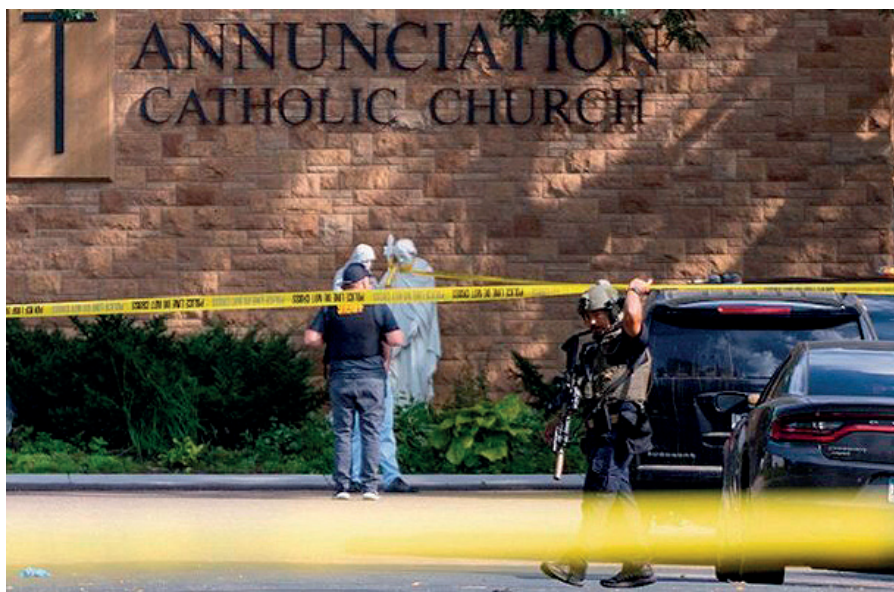
DOS PÒDCASTS DE CONTINGUT RELIGIÓS QUE SEGUEIXEN AVANÇANT

Els programes *Taula compartida*, en català, i *Conexiones*, en castellà, avancen en el seu camí des del web www.radioestel.cat i des de l'aplicació Ràdio Estel Oficial. Són pòdcasts que enriqueixen tota la nostra oferta pastoral. *Taula compartida*, que prepara nous capítols i ja en porta 125, es basa en un diàleg on dues o tres persones analitzen un tema. Llegim un petit fragment del magisteri de l'Església a l'inici i tanquem amb una cançó. La figura d'Antoni Gaudí, l'impacte de les festes majors d'arrel cristiana, les migracions i l'activitat d'un santuari

o d'una realitat concreta han estat alguns dels continguts recents.

Conexiones, ja amb 83 capítols, planteja igualment un tema, en aquest cas mitjançant un reportatge amb testimonis i una entrevista, a partir d'un breu text bíblic inicial. Un carisma, una congregació, un moviment laical, serveis com ara la preparació per al matrimoni o la formació i iniciatives de pietat popular o litúrgia formen part de les propostes presentades fins ara. El recorregut d'aquest pòdcast continua també a partir del setembre.

Zoom MACIÀ GRAU

©Vatican Media

El passat 27 d'agost, durant una missa celebrada a l'església de l'Escola Catòlica Annunciation, a Minneapolis (EUA), un home va obrir foc contra els fidels i va causar la mort de dos infants de vuit i deu anys. Tan bon punt es va conèixer la notícia, el papa Lleó XIV va expressar el seu dolor pel tiroteig, que és ja el número 286 als Estats Units només aquest any.

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

7 de setembre del 1986

Desmond Tutu esdevé el primer negre a liderar l'Església anglicana a Sud-àfrica

Pensant-ho millor

Parlem de gent gran

ESPERANZA CALABUIG
rscj

Treballem per una pastoral que sàpiga acompanyar tothom en la seva fe

En aquest moment la gent gran és el grup més nombrós que participa a les parròquies i també en molts moviments. Un dels nostres grans desafiaments com a Església és desenvolupar una pastoral adequada, que respongui a les seves necessitats:

–Que serveixi per acompanyar en la seva vulnerabilitat els que estan més febles físicament i mentalment.

–Que sàpiga acompanyar en la seva aventura els qui encara tenen ganes, motivació i força per aportar a la societat les seves ganes de viure i saviesa.

–I que respongui de manera prioritària als qui, tenint forces físiques i mentals, els manca la motivació per sortir de si mateixos/es i relacionar-se amb altres amb alegria, fent coses, servint els que ho necessiten més que ells.

Treballem per una pastoral que sàpiga acompanyar tothom en la seva

fe: és confessió gairebé unànime dels que participen en les litúrgies o en grups específics que en Déu troben les forces per enfrontar les contrarietats. La majoria se saben estimats per Déu i tenen una llarga experiència de relació amb Ell. Unes persones han tingut més formació que altres, per això un altre dels desafiaments és oferir la formació que necessita cadascú, que els motivi, els il·lusiïni i els vinculi amb altres persones que fan el camí amb ells. I oferir-los també espais de pregària adequats on gaudeixin i enriqueixin la seva experiència de Déu.

Són molts els que saben mirar la seva vida i agrair tant de bo viscut, saben perdonar i voldrien saber demanar perdó. Però també hi ha persones que tenen una visió massa fosca sobre el seu passat i els costa posar-li nom i gaudir de les coses bones que

hagin pogut viure.

La solitud és tot un tema en aquestes etapes, tenen, de vegades, por de perdre l'autonomia, de tenir desconeguts que entrin a casa seva, a necessitar la família però no volen ser un pes per a ells...

Són moltes les institucions que treballen molt i bé per acompanyar aquesta etapa de la vida, molts els professionals que s'han anat especialitzant perquè aquest tram final del camí de les persones sigui tan feliç com sigui possible.

I també l'Església està fent tot el possible per estar a prop, acompanyar i recordar i oferir la bona notícia que Déu ens vol molt, ens acompanya i ens sosté sempre. Que Ell ens espera amb els braços oberts, i que allà ens encaminem tots: aquest és un altre tema important a tocar i tant de bo aprofundir en aquestes etapes! ■

Punt de vista

Un crit per la pau a Gaza

**RAFAEL ALLEPUZ
CAPDEVILA**
Director de Càritas diocesana
de Lleida

Ens comprometem a sensibilitzar sobre la realitat que viu el poble palestí

Davant la situació insostenible que viu la població de Gaza, des de Càritas Diocesana de Lleida volem expressar el nostre profund dolor, indignació i compromís. No podem restar en silenci mentre milers de persones innocents pateixen les conseqüències d'un conflicte que vulnera els drets humans més fonamentals.

Com a entitat que treballa per la justícia social i la dignitat de totes les persones, ens sumem a les veus que reclamen un alto el foc immediat,

l'accés humanitari sense restriccions i el respecte absolut a la vida civil. La destrucció, el patiment i la desesperança que s'estenen a Gaza són una ferida oberta a la consciència global.

Sabem que la nostra acció pot semblar petita davant la magnitud del dolor, però creiem fermament en el valor del nostre granet de sorra.

Per això, ens comprometem a sensibilitzar la nostra comunitat sobre la realitat que viu el poble palestí. Donem suport a les iniciatives

de cooperació internacional i ajuda humanitària que treballen sobre el terreny. Fem una crida a les institucions públiques i als governs perquè prioritzin la pau, el diàleg i la protecció de la vida.

La pau no és només l'absència de guerra, sinó la presència activa de justícia, empatia i solidaritat. Des de Lleida, des de la nostra diòcesi, volem ser part d'aquesta esperança.

"No podem fer grans coses, però sí petites coses amb un gran amor." Santa Teresa de Calcuta. ■

A l'arxidiòcesi de Barcelona, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè és la primera església que té una imatge de Carlo Acutis

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA

Arquebisbe de Barcelona

En el marc de l'Any Jubilar de l'Esperança, el papa Francesc ens va cridar a viure la fe amb cor valent i jove i amb una mirada confiada cap al futur. Així, del 28 de juliol al 3 d'agost vaig tenir la joia de participar, juntament amb els bisbes auxiliars i uns dos milers de joves de l'arxidiòcesi de Barcelona, en el Jubileu dels Joves a Roma. Els joves van viure amb gran emoció tant el record del papa Francesc com aquest primer encontre amb el papa Lleó XIV.

Aquest diumenge es viu a Roma un fet eclesial que està molt unit al Jubileu dels Joves. El 13 de juny passat vam rebre la notícia que avui, 7 de setembre, seria canonitzat un jove cristià italià, Carlo Acutis, proposat com a model de fe als joves d'avui i conegut com "l'apòstol d'internet". També aquest diumenge serà canonitzat un altre jove italià, Pier Giorgio Frassati, que sant Joan Pau II va anomenar "l'home de les vuit benaurances".

Dos nous joves sants

Qui són aquests dos nous sants joves? Carlo Acutis vivia una veritable amistat amb Déu i l'estimava per damunt de tot. Deia que tot el que feia, ho feia per Jesús, en Jesús i amb Jesús. Qui va tenir el goig de conèixer-lo sentia la presència de Jesús en ell, una presència única i especial. Vivia l'Eucaristia profundament. Una de les seves frases més conegudes era: "L'Eucaristia és la meua autopista cap al cel." Com a jove coneixedor de les noves tecnologies va crear una pàgina web (www.carloacutis.com) on va recollir els miracles eucarístics reconeguts per l'Església al llarg de la història, així com les aparicions marianes aprovades per l'Església.

El 25 de novembre de 2024 el papa Francesc va reconèixer un miracle atribuït a la intercessió del jove Carlo Acutis, que obria el camí per a la seva canonització durant el Jubileu dels Joves. El funeral del papa Francesc va coincidir amb la data inicialment prevista per a la seva canonització. A l'arxidiòcesi de Barcelona, la basílica de la Mare de Déu de la Mercè és la primera església que té una imatge d'aquest nou sant.

Pel que fa a Pier Giorgio Frassati, que va viure a Torí entre 1901 i 1925,

va ser un jove laic vinculat a l'Acció Catòlica. Es va involucrar en les obres socials, sense deixar la seva condició de laic. Era un jove ple de vida, molt aficionat als esports de muntanya; un jove amb una àmplia formació i de casa bona. Volia que els més desfavorits trobessin l'escalf de la solidaritat humana i el consol de la fe en Crist. Els pobres eren els seus amics i en reconeixia els seus valors i la seva bondat. Aquests amics l'evangelitzaven i, d'ells, n'aprenia molt. Aquest jove va morir de poliomielitis, una malaltia incurable que el va parilitzar. Tanmateix, el seu testimoni vital ens mourà a no parilitzar-nos mai davant les necessitats alienes, davant les injustícies. El dia del seu funeral el van acomiadar una multitud de joves i pobres de la ciutat.

Benvolguts germans i germanes, preguem per tots els joves que aviat iniciaran el curs lectiu, així com pels seus pares i per tots els mestres i membres de la comunitat educativa. Demanem per a tots ells la intercessió d'aquests dos joves que avui escriuran els seus noms al llibre dels sants. sant Carlo Acutis i sant Pier Giorgio Frassati, pregueu per nosaltres! ■

Fem un passeig pel passat i el present d'oratoris, santuaris i esglésies de Mallorca fora vila

DEVOCIONS AL COR D'UNA ILLA

CARME ESCALES

Guillermo Timoner va escriure un tros ben important de la història del ciclisme mundial. Va guanyar sis cops el campionat del món en una modalitat ja desapareguda, en la qual el ciclista corre al darrere d'una motocicleta. Va morir l'agost del 2023 a l'edat de 97 anys. Timoner havia nascut al poble mallorquí de Felanitx, on venerava, com ho fan de manera molt especial tants felanitxers, però també mallorquins d'altres pobles, la Mare de Déu de Sant Salvador.

La devoció de la llegenda del ciclisme a aquesta Mare de Déu ha quedat ben a la vista en les samarretes amb les quals va pujar al podi i que ell mateix després portava emmarcades al santuari de Sant Salvador de Felanitx en agraïment a la Mare de Déu. En un escrit que acompanya un d'aquests mallots, llegim: "La meva fe en vós va ser la causa del meu triple triomf de campió mundial. Lluny de vós, excelsa mare, quan lluny de la meva pàtria pedalaven les meves cames, en ànsies de triomf, del meu cor sortia sempre la mateixa oració que, amb veu baixa, mussitaven els meus llavis ressecs, banyats moltes vegades amb llàgrimes d'emoció, que demanava la vostra divina protecció, que mai em va faltar. Accepteu, doncs, verge de Sant Salvador, aquest jersei, símbol de campió, com a homenatge fervorós del vostre humil Guillermo Timoner."

Carme Ecales

Pati del santuari de Cura.

És un exemple, i gran, aquest testimoni de fe d'un mallorquí que ha quedat exposat a les parets d'una gran sala que fa de distribuïdor de diferents estances del santuari, i que travessem per anar a l'església. Fora, en un pati, sobre ceràmica, un altre text ens crida l'atenció. Diu: "Els qui pel món tragineu feixuc farcell de penes, els qui de dol i angoixa senten son cor malalt. Els qui del dubte viuen dins la fosca cova. Els qui, creients, enyoren eterna vida nova, Que venguin aquí dalt!" És l'expressió d'un altre fill de Felanitx, Mateo Obrador, escriptor, publicista, arxiver i folklorista, un convit a fer el cim del puig on hi ha el santuari de la Mare de Déu de Sant Salvador.

Aquestes dues cites personals mostren que petits oratoris, capelles, esglésies, parròquies i santuaris, són indrets que guarden la fe del poble. De manera personalitzada, és així com donen sentit a la seva gent i coherència a la història d'un patrimoni que és material i, per la seva tradició de culte, immaterial alhora.

ELS VALORS DE LA VISITA

Des de dalt del cim on s'alça el santuari de Sant Salvador de Felanitx,

a cinc-cents metres d'altitud, hi tenim una generosa vista dels camps de l'illa. En dies clars, Sant Salvador regala un espectacle visual. La serenitat que s'hi respira i l'amplitud de mirades d'aquest punt fan comprendre molt bé que aquest cim fos triat per erigir un santuari. Aquest, concretament, es va construir l'any 1348, tot i que l'església que hi visitem ara es va fer al segle XVIII. Al l'altar major hi ha la Mare de Déu que ja es venerava al segle XV quan, segons explica una llegenda, un pastor la va trobar. I allà mateix on es diu que va descobrir la imatge, una mica abans d'arribar al santuari, al costat de la carretera, l'any 1910 es va fer una petita capella.

L'any 1934, en un dels miradors del cim del santuari es va instal·lar també un monument a Crist Rei, des d'on des d'aleshores aquesta escultura, des del seu especial emplaçament, es podria dir que vetlla per tota l'illa.

Les festes solemnes anuals del santuari se celebren el diumenge més proper al 8 de setembre, en record de la coronació de la Mare de Déu. També el primer diumenge després de Pasqua, Sant Salvador rep una munió de gent.

La força d'aquestes devocions

motiva a fer un tomb per l'illa prenent com a destí santuaris com el de Sant Salvador, esglésies i també oratoris que ja en temps de la conquesta de Mallorca, i abans, van assegurar un espai per pregar, i fins i tot en algun cas acabarien congregant cases de vilatans al seu voltant i marcant l'origen de molts pobles.

Tal com es diu a la *Història de l'església a Mallorca* (editorial Moll, 1986), obra dels historiadors de Felanitx Pere Xamena, que també va ser capellà i professor del Seminari, i Francesc Riera, "l'Església és una de les institucions que més ha influït, quant a poder i prestigi, damunt la societat mallorquina. Per tant, el seu coneixement és una premissa indispensable per conèixer en profunditat l'evolució històrica i sociològica de l'illa".

Referint-se concretament al moment de la conquesta, Xamena i Riera expliquen que, "en una expedició guerrera com la conquesta catalana de Mallorca, els mòbils profans i religiosos es conjuminaven de tal manera que era gairebé impossible separar-los". De fet, quan Jaume I va decidir conquerir Mallorca, l'any 1228, "va convocar les corts a Barcelona per proposar la seva voluntat

Una de les samarretes ofertes pel ciclista Guillermo Timoner a la Mare de Déu de Sant Salvador de Felanitx.

‘a honor de Déu’, segons es recull en el *Llibre dels feits*. I nobles, clergat i burgesia, amb assentiment unànim, posen en relleu, especialment els bisbes, el caràcter religiós de l’empresa”. “És obra de Déu, e qui amb Déu fa ses faenes no les pot mal fer...”, va dir un dels presents en resposta a la proposta.

En el recull històric de Xamena i Riera, llegim igualment com “els papes Gregori VII i Urbà II havien concedit als reis d’Aragó i als seus successors el delme de les terres que conquerissin als sarraïns i la provisió de les esglésies, exceptuades les seus episcopals, amb l’obligació, però, de dotar aquestes esglésies de béns necessaris per a llur subsistència. D’acord amb aquest privilegi, el rei i els magnats, abans de la conquesta de Mallorca, es varen comprometre a dotar amb béns suficients la futura església de Mallorca, tot i que a l’hora del repartiment, ni el rei ni els magnats van complir aquest compromís. I costaria bastant, sembla, que quedés més o menys satisfet”.

La cristianització de Mallorca també va anar acompanyada per l’orde del Cister. Per això el rei Jaume I d’Aragó està enterrat al monestir de Poblet. L’any 1239, el comte Nunyo Sanç, oncle de Jaume I, va donar a l’abat de Poblet una possessió anomenada La Real, a prop de la ciutat de Palma, perquè es fundés allà un monestir de l’orde del Cister. De Poblet van arribar tretze monjos per començar la fundació i fins l’any 1548 els abats del monestir van ser vitalicis i nomenats per l’abat de Poblet, i a partir d’aleshores ja es van elegir abats deslligats de Poblet.

DONAR SERVEI ESPIRITUAL

Després de la conquesta —i segons explica el recull històric dels historiadors de Felanitx—, “tant el rei Jaume I com els bisbes senyors participants en l’expedició ja van preocupar-se que el servei espiritual dels soldats i dels possibles pobladors de l’illa estigués degudament atès. No es varen posar a fer esglésies, sinó que, per exemple, van condicionar mesquites, que sembla que eren nombroses, per celebrar-hi el culte cristià”. I és ben notable la gran devoció que els conqueridors tenien a la Mare de Déu, pel gran nombre de parròquies dedicades a Santa Maria.

Per exemple: Santa Maria de Vall-demosna, Santa Maria de Bunyola, Santa Maria de Sineu, Santa Maria de Montuïri, Santa Maria de Manacor, Santa Maria de Pollença, Santa Maria d’Alaró, Santa Maria de Marratxí o Santa Maria de Rubines.

Amb mossèn Francesc Vicens Gomila, vicari episcopal de Patrimoni Històric i Cultural del bisbat de Mallorca, fem un repàs d’oratoris, ermites i santuaris, llocs de culte en ubicacions singulars a l’illa. I comencem per Lluç que, tal com mossèn Vicens comenta, és “el nostre Montserrat”.

Fins i tot amb escolania pròpia, els nins i nines que componen el cor dels *Blauets*, Lluç és casa d’oració i d’exercicis espirituals i pregària. Disposa d’hostatgeria amb una vuitantena de cel·les i trenta-nou

apartaments amb cuina, per poder viure una estada o retir d’una nit o més. La seva església, dedicada a la Mare de Déu de Lluç, va ser edificada la segona meitat del segle XIII, dins la parròquia del municipi d’Escorca. La devoció mariana de seguida es va escampar per les parròquies veïnes i al segle XIV, com que hi arribaven molts pelegrins, van fer l’hostatgeria i es va arreglar el camí d’accés. A Lluç es va fundar un col·legi de preveres seculars que vivien en comunitat sota l’obediència d’un prior i eren canonges de la regla de Sant Pere i ells mateixos acollien els peregrins.

El recés de Ramon Llull al puig de Randa, molt a prop d’on avui es venera la Mare de Déu de Cura, va donar ple sentit a instal·lar durant

PORTES OBERTES

A LA SAGRADA FAMÍLIA

Capella de l'Assumpta

Recreació virtual, finalització el 2026

19, 20, 21 i 24 DE SETEMBRE DEL 2025

Inscripcions:
sagradafamilia.org

@basilicasagradafamilia

el segle XV les escoles lul·lianes, on hi hauria més tard el santuari de Cura. Oratori marià, escola de gramàtica (fins a l'any 1830) i lloc de devoció lul·lià, també avui acull persones que poden visitar el santuari, dinar, sopar i allotjar-se a la seva hostatgeria. Al marge de la vida religiosa, s'hi celebren esdeveniments i es fan activitats per a tothom.

El santuari de Cura, a poc més de cinc-cents metres d'altitud, corona el puig de Randa, al municipi de Lluçmajor, on hi ha dos altres llocs de devoció cristiana. Començant la carretera que enfila el puig, primer trobem l'oratori de Nostra Senyora de Gràcia i, reprenent el camí per carretera, l'ermita de Sant Honorat. El santuari on es venera la Mare de Déu de Gràcia està singularment encaixat a la roca i a l'interior hi ha la tomba del que va ser bisbe auxiliar de Barcelona del 2017 fins al 2022, Antoni Vadell Ferrer. El temple té origen a mitjan segle XV quan dos frares franciscans la van acabar con-

vertint en ermita.

Quan arribem a l'ermita de Sant Honorat, tornem a sentir l'acollida de la calma, portes obertes a un espai de pau amb vistes també sobre l'illa mallorquina que fan que tots aquests llocs d'oració siguin també destins de turisme a Mallorca. També el santuari de Monti-Sion de Porreres permet gaudir una visió elevada perquè és igualment dalt d'una muntanya. Ens acull amb servei de restauració i hostatgeria.

I al municipi de Sa Pobla, tenim un exemple d'oratori del temps de la conquesta. A la vora de la carretera que porta de Sa Pobla a Pollença, Santa Margarida de Crestatx, del segle XIII, és un lloc preciós per aturar-se a visitar aquesta petita església, fer una passejada pels seus jardins i fins i tot fer-hi un pícnic.

Hi ha nombrosos llocs així per tota l'illa, com els santuaris de Sant Salvador d'Artà, la Consolació de Sant Joan, la Consolació de Santanyí, l'ermita de Sineu, a la qual podem

arribar en tren i després caminant un quart d'hora, i Santa Maria de Bonany, a Petra. També són encisadors destins com l'ermita de la Trinitat a Valldemossa, la de Betlem, a Artà, i l'ermita de Maristella d'Esporles, a la serra de Tramuntana, que és al mig d'un bosc i s'hi arriba amb una petita excursió. A mitjan setembre, s'hi fa l'aplec. "Molts d'aquests temples prenen molta força al segle XIX, perquè funcionen com a petits santuaris locals i la seva importància rau en la qüestió identitària, cada població s'ha construït al voltant del santuari", explica el vicari Francesc Vicens. Altres casos així són Sant Miquel de Campanet, Sant Blai de Campos o Castelletx d'Algaida.

Al web de Maiorica Sacra (www.maioricasacra.org) i al de Turisme de les Illes Balears (www.illesbalears.travel) hi ha informació i imatges de molts d'aquests llocs i els seus entorns per a fer de la visita a Mallorca, una ruta pels seus llocs de culte, els nostres llocs de pau. ■

Missa amb la participació de l'Escolania al santuari de la Mare de Déu de Lluç.

Santuari de Lluç

LUCIA MONTOBBIO
CAMPA
Periodista

El fet de dir que “no”, amb amor i respecte, pot ser una forma evangèlica de viure

Atreveix-te a no agradar

Molts cristians vivim amb el desig de ser bones persones: amables, pacients, generoses i disponibles per als altres. Seguir Jesús implica estimar, perdonar i servir. Ara bé, en aquest camí, de vegades oblidem una cosa fonamental: estimar-nos també a nosaltres mateixos. I això inclou el fet d'aprendre a posar límits.

Hi ha persones que són sensibles a les necessitats dels altres, i posar límits pot resultar incòmode. Es tem decebre, ferir sentiments o generar conflicte. Però el fet de dir que “no”, amb amor i respecte, pot ser una forma evangèlica de viure.

Posar un límit pot ser fins i tot generós, i d'obertura cap als altres. És un acte de responsabilitat i maduresa. Jesús mateix, que va donar la vida, també es retirava a pregar, descansava i deia “no” quan calia. Cuidar-se fa que estimem millor i més temps. Com diu sant Pau: “Estimeu-vos els uns als altres, com a vosaltres mateixos.”

Hi ha maneres de posar límits sense trencar l'harmonia. Amb un llenguatge clar però suau. Per exemple: “M'agradaria ajudar-te, però ara mateix no tinc l'energia.” “Gràcies per comptar amb mi,

però avui necessito dedicar temps a això altre.” Aquestes respostes no rebutgen la persona, sinó que reconeixen el nostre propi límit.

El servei cristià no hauria de néixer del cansament o de la por al rebuig. Cal preguntar-se: “Dic que sí per amor?” Aquesta pregunta pot ajudar a actuar des de la llibertat interior. Així i tot, per descomptat, pot existir l'enuig en l'altre en rebre una negativa.

Com explica el llibre *Atreveix-te a no agradar*, inspirat en les idees del psicòleg Alfred Adler, la clau d'una vida lliure i sana és atrevir-se a posar límits sense por al rebuig. Només des d'aquesta llibertat podem estimar de debò, com ens demana l'Evangeli. El llibre ens recorda que el que pensin els altres no és responsabilitat nostra, i que ser fidels a nosaltres mateixos també és un acte de respecte cap als altres.

Posar límits reforça les relacions. Les fa més sinceres, evita ressentiments i permet que els altres coneguïn millor qui som i què necessitem. El cristià no està cridat a agradar a tothom, sinó a estimar de manera sincera, responsable i lliure. I això, de vegades, per curiós que pugui semblar, implica saber dir “fins aquí”. ■

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana el **Papa** escriu una carta al president **Zelenski**, entrevistem el sacerdot i teòleg **Gaspar Mora**, i l'Escolania de **Montserrat** inicia el curs amb **nova direcció musical**

Agustí Codinach

L'Escolania de Montserrat, assajant minuts abans de la interpretació de la "Salve", amb el seu sotsdirector, Josep Miquel Mindán.

Lleó XIV escriu una carta a Volodímir Zelenski

El Papa, amb el cor ferit per la violència que dessagna Ucraïna

ÁNGELES CONDE
Ciutat del Vaticà

Lleó XIV ha assolit la xifra rodona de 100 dies de pontificat. Uns primers tres mesos que es poden condensar en un anhel constant: la pau desarmada i desarmant. Des que el 8 de maig passat es presentés al món, el Pontífex ha incidit en la necessitat urgent de posar fi als conflictes que fereixen el planeta. Per exemple, de manera pública, i amb evidents eines diplomàtiques, ha demostrat la seva preocupació de forma molt concreta per la situació que travessa Ucraïna. Es poden enumerar els diferents gestos que ha tingut per aportar el seu granet de sorra als esforços internacionals per impulsar

una negociació entre Rússia i Ucraïna. Sense anar més lluny, el Pontífex va proposar el Vaticà com a seu per a unes possibles converses de pau; idea que era ben vista tant per Ucraïna, com per la Unió Europea i Donald Trump, que l'havia qualificat de "meravellosa". Només a Rússia no li va semblar bé la proposta. Cal no oblidar que el Papa ha rebut en dues ocasions el president ucraïnès i que, després de molt de temps, Vladímir Putin va accedir a respondre una trucada des de Roma. El 4 de juny Lleó XIV va demanar al president de la Federació Russa "un gest per afavorir la pau". Lluny d'això, però, la guerra continua.

"M'adreço a vostè en el dia de la seva festa nacional amb el cor ferit per la violència que dessagna la seva terra", escrivia el Pontífex el 24 d'agost passat en una carta adreçada a Volodímir Zelenski en la qual el Papa a més assegurava les seves pregàries pel poble d'Ucraïna.

Només dos dies abans, Lleó XIV havia convidat tots els fidels a pregar i dejunar per la pau a Terra Santa i a Ucraïna. Coincidint amb la festa de Maria, Reina de la Pau, el Papa convocava els creients a complir amb aquests dos gestos per "suplicar al Senyor que eixugui les llàgrimes dels qui pateixen a causa dels conflictes armats en curs". Des de l'aula Pau VI, durant l'audiència general, el Pontífex recorria a aquesta antiga tradició bíblica, la del dejuni i la pregària, que als nostres dies també es tradueix en una postura contra la indiferència, perquè el dejuni i la pregària es fan per les necessitats d'altres. Destacava el Papa en aquesta catequesi dels dimecres que "sense perdó, mai no hi haurà pau".

Durant el seu segon període de descans a Castel Gandolfo, del 15 al 19 d'agost, Lleó XIV ha seguit molt de prop els darrers intents de propiciar l'entesa entre Rússia i Ucraïna. I així li ho ha comunicat a la premsa. El 15 d'agost, quan arribava a les Vil·les Pontificies, va respondre les preguntes dels periodistes apostats a la localitat. Poc abans de la trobada entre Putin i Trump a Alaska, Lleó XIV va expressar els seus millors desitjos de cara a aquesta reunió. Per al Pontífex, la invasió d'Ucraïna ja ha durat massa i cal almenys un alto el foc. Reconeixia que "la Santa Seu no pot aturar les guerres, però pot treballar a

PAPA LLEÓ

"La Santa Seu no pot aturar les guerres, però pot treballar a través de la 'soft diplomacy' convidant i animant a cercar la no violència i el diàleg"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Joventut
que porta
esperança

© Vatican Media

Lleó XIV, en una de les trobades amb el president Zelenski.

través de la *soft diplomacy* convidant i animant a cercar la no-violència i el diàleg”.

Des de Castel Gandolfo, el Papa no ha deixat de convidar a la pau a les seves homilies o catequesis. A l'Àngelus de la solemnitat de l'Assumpció, va evocar les paraules de Pius XII després de la II Guerra Mundial en les quals expressava el desig que mai es fessin estralls amb les vides humanes suscitant guerres. Diumenge 17, també durant el res de l'Àngelus, va animar els fidels aplegats a Castel Gandolfo a pregar “perquè arribin a bon port els esforços orientats a posar fi a les

guerres i promoure la pau i perquè a les negociacions es posi en primer lloc el bé comú dels pobles”.

Després de la trobada a Alaska entre el president de la Federació Russa, Vladimir Putin, i Donald Trump; i de la posterior reunió que es va produir a Washington entre el president dels Estats Units i l'anomenada “coalició de voluntariosos”, Lleó XIV abandonava Castel Gandolfo fent novament unes declaracions als mitjans sobre Ucraïna. El Pontífex es va mostrar optimista i fins i tot va revelar que algun dels líders que participen en aquestes converses el manté puntualment informat. ■

Més d'un milió de joves pelegrins van vestir Roma de festa en un dels esdeveniments més multitudinaris de l'Any Sant: el Jubileu de la Joventut. L'ambient bullia d'una alegria contagiosa, profunda i duradora, que neix d'una fe sentida, compartida i viscuda en comunió.

En un món on les notícies sovint reflecteixen discòrdia i desil·lusió, Roma ens va mostrar una escena diferent i esperançadora.

Era gairebé impossible moure's per la ciutat sense topar-se amb cançons, abraçades espontànies o idiomes diversos a cada racó. Entre rialles i moments de pregària, històries compartides i mostres de servei, la imatge era clara: l'Església és viva, i el seu esperit jove batega amb força renovada. L'Església sempre ha estat punt de trobada per a totes les edats, però avui, més que mai, ha d'oferir un espai on els joves no només siguin presents, sinó que se sentin valorats i atesos de cor.

Donar-los veu implica admetre que l'Esperit Sant es manifesta a través d'ells. Implica tenir fe que la seva passió per la justícia, la seva empatia envers els desafavorits i el seu anhel de veritat són un tresor per a tota la comunitat.

Parar-los atenció és més que escoltar el que diuen; és abraçar les seves preguntes, reflexionar plegats i permetre que les seves propostes es facin realitat. Si l'Església busca ser “en sortida”, ha de seguir el pas dels seus joves. Ells no només són el futur, sinó el seu present actiu, la seva força en moviment i la seva esperança feta carn.

LORENA PACHO PEDROCHE

Periodista especialitzada en informació religiosa

Gaspar Mora, professor emèrit de Teologia Moral de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

“La virtut més heroica de Gaudí va ser la confiança en Déu”

Agustí Codinach

Gaspar Mora viu des de fa dos anys a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Durant tot un any el prevere i teòleg Gaspar Mora Bartrès va treballar de valent per mostrar de quina manera Antoni Gaudí va viure les virtuts cristianes en grau heroic. Aquest document, de 125 pàgines, forma part de la *positio* que ha permès que Antoni

Gaudí hagi estat declarat venerable. No era la primera vegada que el qui fou degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i professor de Teologia Moral treballava en una *positio*. La mateixa tasca l'ha feta per al procés de canonització i declaració com a Doctor de l'Església de Ramon Llull. Després de dedicar la seva vida al treball acadèmic en l'Ateneu Universitari Sant Pacià, a la Facultat de Teologia de Catalunya, i de trenta anys a l'atenció pastoral del monestir de Monges Dominiques de Montsió d'Esplugues

de Llobregat, i a l'església de Santa Maria del Pla del Vent de Sant Joan Despí, des de fa dos anys Gaspar Mora viu retirat a la residència sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona.

De totes les virtuts que Gaudí va viure en grau heroic, quina en destacaria?

La virtut més heroica de Gaudí va ser la confiança en Déu. Aquesta és la que, des del meu punt de vista, resumeix la seva vivència de les virtuts cristianes. Antoni Gaudí jugava amb foc entre la confiança en Déu i

la seguretat de la seriositat de la seva obra. És un acte de confiança que en algun moment pot semblar irracional sempre amb la perspectiva de tirar endavant la Sagrada Família. “El meu amo no té pressa”, “sant Josep l’acabarà”... Era la convicció íntima que havia rebut la missió de construir la Sagrada Família, una obra que sens dubte ell no veuria acabada, que s’aparta de tots els cànons i que li permet donar forma a una nova teologia

i a una nova arquitectura; una obra enorme que per això mateix havia de confiar que seria assumida i continuada per altres mans i altres arquitectes. Tot el que suposa una situació com aquesta va ser viscut per Gaudí amb una actitud més enllà de qualsevol càlcul, amb una confiança absoluta en Déu.

Podem parlar d’una conversió en la vida d’Antoni Gaudí?

Certament, Gaudí va tenir un procés i, dins d’aquest procés, una certa conversió. No és fàcil d’entendre ni

d’explicar. La vivència religiosa de la seva infància i adolescència no va ser diferent del que van aprendre els nois de la seva edat a casa, a l’escola o a la parròquia del camp de Tarragona. Als 16 anys va anar a viure a Barcelona per fer els estudis d’arquitectura. Allí va rebre la influència de les idees socials i polítiques de l’època, i també les religioses, més aviat crítiques i negatives. Als 26 anys va obtenir el títol d’Arquitecte i van començar els primers encàrrecs, alguns de tipus religiós, fins que va acceptar de fer-se càrrec de la construcció de la Sagrada Família quan va cessar el primer arquitecte, Francesc de Paula del Villar (1883). Gaudí tenia 31 anys. Els que el van conèixer en aquella època subratllen que els primers passos responen més a la consciència de la responsabilitat professional que a una orientació de tipus ètic o religiós. Es troba en plena maduresa i entregat en una obra de gran envergadura. La seva responsabilitat professional el porta a un estudi cada vegada més exigent de cara a comprendre el sentit i la importància de l’àmbit arquitectònic d’una comunitat humana per celebrar el do de Déu i cantar les seves lloances. Aquesta responsabilitat davant d’una gran empresa el va inclinar a llegir, pensar, buscar, consultar, potenciar l’amistat que tenia amb capellans i a partir d’aquí elaborar un pensament teològic cada vegada més arriscat i creatiu.

Un procés cuinat a foc lent que el porta a l’entrega total.

A poc a poc va minvant la preocupació arquitectònica i va prenent cos l’experiència religiosa profunda fins a un retrobament nou de les antigues formes devocionals; estudia teologia i litúrgia amb l’afany d’aprofundir espiritualment el misteri de Jesucrist, Salvador de la humanitat en la seva Església. En aquest procés s’imposa un dejuni tan radical que els seus han d’intervenir per evitar mals majors. Aquest fet ajuda a entendre el caràcter d’Antoni Gaudí, tendint a la radicalitat en tota la seva vida. Aquest és el sentit de la seva conversió. Va partir de l’ambient simple de la seva infància per esdevenir un veritable teòleg, professional de la litúrgia que va passar els últims anys de la seva vida dedicat totalment a la Sagrada Família, vivint al mateix temple, voltat de papers i de maquetes, amb l’aliment espiritual de l’Eucaristia diària.

“A poc a poc
va minvant la
preocupació
arquitectònica
i va prenent cos
l’experiència religiosa
profunda”

Va donar forma a una nova teologia, sense ser teòleg.

La Sagrada Família és una construcció de tipus místic i teològic admirable. El que més sorprèn és que Gaudí va fer la seva elaboració teològica, litúrgica, crística i cristològica a partir d’un pensament que estava anticipant el Concili Vaticà II. Es va desentendre de l’herència religiosa que havia rebut d’infant, més aviat carrinclona, i va crear el seu món. La Sagrada Família esdevé una nova teologia que dona importància central als tres esdeveniments clau de la vida de Jesús, que expressen el seu misteri: el naixement (l’Encarnació), la mort i la resurrecció (la Pasqua). Per això crea tres grans retaules que, en lloc de posar-los a l’interior del temple, els situa a fora, oberts a anunciar l’Evangeli de Jesucrist a tothom, només aixecant els ulls al cel de les seves torres. “Aquí hi ha tota la fe cristiana”, va dir Gaudí a un deixeble seu mostrant-li el paper on anava dibuixant els accents del pensament cristià que volia realitzar en pedra: la Sagrada Família. ■

Pau Jorquera s'encarrega a partir d'ara de la direcció musical

Novetats del nou curs de l'Escolania de Montserrat

Agustí Codinach

El P. Efre de Montellà i Pau Jorquera, durant la roda de premsa.

MAC
Montserrat

L'Escolania de Montserrat és el centre educatiu més antic de Catalunya, així com l'única escola benedictina del país. S'hi ofereixen els cursos que van des de quart de primària fins a segon d'ESO. Un centre d'ensenyament i de formació humana i cristiana per als nois que la integren, on posem èmfasi especial en l'àmbit musical i on inculquem els valors benedictins." Són paraules del P. Efre de Montellà, prefecte de l'Escolania de Montserrat, durant la

roda de premsa que va tenir lloc el 27 d'agost per informar de les novetats del nou curs d'aquest cor litúrgic de veus blanques.

A finals d'agost, com cada any, els escolans van retornar a Montserrat després de dos mesos de vacances per preparar l'inici del nou curs 2025-2026 i reprendre la seva presència al santuari de la Mare de Déu amb el cant de la *Salve* i el *Virolai*. Aquest curs s'hi han incorporat set nous escolans, que viuran l'11 de setembre el seu primer gran moment amb les vesticions; el nombre total és ara de quaranta escolans. Una altra de les novetats és que la direcció musical passa a mans de Pau Jorquera, fins

ara subdirector, i en el seu lloc entra Josep Miquel Mindán.

Pau Jorquera, llicenciat en direcció de cor a l'Escola Superior de Música de Catalunya, succeeix Llorenç Castelló com a director, cosa que representa un relleu continuista. "Prenc aquest encàrrec amb molta il·lusió i un respecte enorme. Cada dia assagem. Tot un equip de professionals tenim cura de la salut vocal dels nois, d'edats compreses entre els nou i els catorze anys", va explicar en Pau. I afegia: "L'Escolania té un valor musical, litúrgic, històric, patrimonial i, fins i tot, nacional. L'Escolania transcendeix l'àmbit religiós."

L'agenda de concerts de l'Escolania de Montserrat va començar el 2 de setembre passat amb un concert a Brussel·les, concretament al Parlament Europeu, amb motiu de la inauguració d'una exposició dedicada al Mil·lenari de Montserrat. Altres actuacions a l'estranger tindran lloc el 3 d'octubre a Roma i del 26 al 29 de maig del 2026 a Hongria, dins del festival Con Spirito.

La resta de concerts de l'Escolania per al nou curs són els següents: 10 d'octubre (parròquia de Santa Magdalena d'Esplugues de Llobregat), 7 de novembre (catedral de Girona), 21 de novembre (basílica de la Sagrada Família de Barcelona), 22 i 23 de novembre (Montserrat), 7 de desembre (Montserrat, concert de Sant Nicolau), 8 de desembre (Montserrat, cloenda del Mil·lenari), 16 de desembre (Hotel Palace de Barcelona), 19 de desembre (Teatre Auditori de Llinars del Vallès), 9 de gener (Teatre Bartrina de Reus), 1 de març (L'Auditori de Barcelona), 7 de març (Montserrat), 24 d'abril (catedral del Sant Esperit de Terrassa), 30 de maig (Reus, amb motiu del Congrés Nacional de Confraries de Setmana Santa de Catalunya) i 5 de juny (Sabadell). ■

VIC

El bisbat i la Universitat de Vic impulsen un màster en Humanitats Cristianes

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, centre docent del bisbat de Vic i vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, i la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya impulsen el primer màster en Humanitats Cristianes. Més informació i matrícula a www.iscrvic.org

SOLSONA

Jubileu dels joves del bisbat, a Roma

Del 27 de juliol al 4 d'agost, una trentena de joves del bisbat de Solsona van anar a Roma per participar del Jubileu, juntament amb els joves del bisbat de Vic. El bisbe Francesc Conesa es va unir al pelegrinatge, al cap d'un dies. A Tor Vergata va tenir lloc la vetlla amb el papa Lleó XIV i és on van passar la nit per viure la missa que el Sant Pare va presidir diumenge al matí.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Finalitzen les obres de restauració de la façana nord de Santa Maria

Després d'onze mesos han finalitzat les obres de restauració de la façana nord de la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. Aquests treballs han estat possibles gràcies al suport de la Diputació de Barcelona, que ha aportat 934.000€, i de la Generalitat, que hi ha aportat 160.000€.

TORTOSA

Trobada de famílies cristianes

Del 25 al 27 de juliol, va tenir lloc una trobada de famílies a l'Alberg Sant Enric d'Ossó, al recinte de les Teresianes de Jesús. Hi van participar set famílies, amb un total de 24 persones entre adults i infants allotjades tot el cap de setmana. A més, altres persones s'hi van afegir puntualment durant el dia per compartir alguns moments de convivència.

TARRAGONA

L'UPA de Calafell-Cunit-Sant Joan de Déu se solidaritza amb la parròquia de Gaza

El mes de juliol passat, la parròquia de la Sagrada Família de Gaza va ser víctima d'un atac que va produir diverses víctimes mortals, a més d'algunes persones que van resultar ferides. Aquest és l'únic temple catòlic de la Franja de Gaza i, des de l'inici de la guerra, ha estat el refugi de prop de cinc-cents cristians, entre els quals hi ha moltes famílies amb infants.

URGELL

Urgell participa en el XXXIII Encontre Nacional Ordo Virginum

El XXXIII Encontre Nacional Ordo Virginum ha tingut lloc a Jerez de la Frontera del 18 al 22 d'agost, amb la participació de verges consagrades de diferents diòcesis, entre les quals quatre de l'arxidiòcesi de Barcelona i una de la diòcesi d'Urgell, la Cristina Ribot. Han gaudit molt tant dels moments de pregària, com de formació, i de les visites guiades als temples religiosos.

GIRONA

El P. Agustí Borrell dirigeix els exercicis espirituals per a preveres i diaques

La Casa Santa Elena de Solius va acollir, del 25 al 29 d'agost, una tanda d'exercicis espirituals adreçats a preveres i diaques de la diòcesi de Girona. Les sessions van ser dirigides pel P. Agustí Borrell i Viader (Caldes de Malavella, 1959), que actualment viu a Roma, on exerceix com a vicari general del Carmel Descalç des del 2015.

TERRASSA

El cardenal Cristóbal López presideix l'Eucaristia a Jonqueres

El 24 d'agost el cardenal de Rabat, Cristóbal López Romero, va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Jonqueres, on exerceix de rector el seu cosí germà, mossèn Alfons Gea Romero. La celebració va reunir nombrosos fidels que van voler compartir aquest esdeveniment especial, marcat per la proximitat familiar i l'esperit de comunitat.

LLEIDA

Pregària per la pau

El 15 d'agost, unes cinquanta persones van participar en una pregària per la pau que, encapçalada pel bisbe Daniel, es va celebrar al davant de la catedral de Lleida un cop finalitzada l'eucaristia amb motiu de la Mare de Déu d'agost. En acabar la missa, el bisbe Daniel va convidar els fidels a participar en una pregària en silenci de cinc minuts en què es van tenir presents els conflictes bèl·lics que hi ha al món, especialment els que afecten Gaza i Ucraïna.

GREGORIO LURI
Escriptor

AULA EDUCATIVA

La fe del carboner

“El Tostado” és un exemple clar que la memòria no ofega la intel·ligència, sinó que la fertilitza

L'humanista Alonso Fernán-dez de Madrigal (1410-1455), conegut com *El Tostado*, va ser bisbe d'Àvila. Posseïa una memòria tan prodigiosa que deixava admirats els qui tractaven amb ell. Els seus contemporanis asseguraven que era capaç de retenir tot el que llegia i que tenia prou amb un sol cop per imprimir-ho a la seva memòria de manera indeleble. Era capaç de recitar, de memòria, és clar, la *Summa Teològica* de sant Tomàs. *El Tostado* és un exemple clar que la memòria no ofega la intel·ligència, sinó que la fertilitza perquè quina altra cosa és conèixer, sinó recordar a temps? I quina altra cosa és el coneixement sinó allò amb el que pensem? La seva erudició extensíssima no es va acostumar mai amb el que ja sabia. Tot era per a ell objecte d'especulació. El seu amor a l'estudi va ser constant durant tota la seva vida.

En sabia molt, però la seva mateixa saviesa el portava a admirar la

fe sincera de l'home humil. En una ocasió es va apropar a un carboner i va mantenir amb ell aquesta conversa:

—En què creus?—, li va preguntar.

—En el Credo—, li va respondre el carboner.

—I en què més.

—En allò que creu la santa Església catòlica.

—I en què creu aquesta?

—En allò que jo crec.

Per molt que es va esforçar, no va aconseguir que el carboner li respongués res de diferent de l'anterior. Ho feia, a més, sense cap dubte o vacil·lació.

Quan li va arribar l'hora de la mort algú proper li va preguntar en què creia.

—Com el carboner, com el carboner!—, va respondre.

Als qui visiteu la bonica ciutat de santa Teresa us recomano de tot cor que no us perdeu el seu bonic sepulcre de basalt, que es troba al realtar de la catedral. Es va acabar el 1521. Es

tracta, en veritat, de sepulcre, retaule i altar. Allà es mostra el bisbe en la seva actitud més habitual: escrivint. A la seva esquerra hi ha representada la Fe i a la seva dreta, l'Esperança. Acabo amb una altra anècdota.

En una ocasió, un filòsof va aturar un camperol que anava a un temple amb la intenció de sacrificar un gall a un déu com a agraïment per un bé rebut.

—Com saps que el que faràs ara és el que has de fer?—, li va preguntar.

—Entre els camperols d'aquesta regió és l'habitual, sempre s'ha fet així—, li va respondre el camperol, una mica desconcertat.

—Però això no significa que el que fas sigui el que has de fer.

—Permet-me, filòsof, que sigui jo qui et preguntí. Amb quin dret em preguntes sobre el meu coneixement sobre allò bo i allò dolent?

—Entre els filòsofs és l'habitual, sempre ho fem així—, li va contestar el filòsof. ■

LAURA AMADO LUZ

Professora de Psicologia i vicerectora
d'Estudiants i Vida Universitària de la
Universitat Abat Oliba CEU

APUNTS DE PSICOLOGIA

Estima i fes el que vulguis

Necessitem els altres per tal de ser nosaltres mateixos

Sant Agustí ens va deixar una frase lluminosa que continua ressonant avui amb força transformadora: “Estima i fes el que vulguis.” En aquesta invitació profunda s’inclou tota una visió de l’ésser humà, dels seus lligams i del seu creixement interior. Perquè quan l’amor és veritable, ordena tots els nostres actes, decisions i relacions.

Estimar(-se) com Déu estima

Déu ens estima primer, sense condicions, amb infinita misericòrdia. Com el Pare ens estima, estimem-nos. Com Ell ens perdona, aprenem també a perdonar-nos. Sovint som durs amb nosaltres mateixos, arrosseguem culpes o judicis que ens impedeixen avançar. Però només des d’una

mirada compassiva envers un mateix és possible mirar l’altre amb amor autèntic. Estima’t. Estima’t. Estima’t. I des d’aquí, fes el que vulguis: actuaràs des del bé.

L’amor personal i comunitari

L’amor es concreta en persones reals, en rostres i noms propis. És amb els fills, amb la família, amb els veïns, amb l’equip de feina, amb la comunitat. És en el tracte quotidià on s’encarna. Però, també, l’amor és comunitari. No estem fets per viure sols, ni per créixer en soledat. “Per educar cal tota la tribu”, i per viure amb sentit, també.

Necessitem els altres per tal de ser nosaltres mateixos. Perquè l’amistat, l’entrega, el suport mutu ens transformen. Quan l’amor personal i el

comunitari es conjunten, s’obre un espai fecund de creixement humà i espiritual.

Ser llum, fins i tot en la foscor

La foscor no existeix com a tal: és l’absència de llum. La vida ens porta inevitables moments de dificultat, de dolor, d’incertesa. Però quan ens sabem acompanyats i estimats, podem afrontar-los amb pau i confiança. És possible.

I en aquest camí, qui estima esdevé llum. Una llum que no únicament il·lumina el propi camí, sinó que també encén el d’altres. Una flama que no s’apaga, sinó que es multiplica. Estima, i fes el que vulguis: perquè aleshores tot el que facis naixerà de l’amor, i serà font de vida. ■

Joaquim Sabater, director general
de la Fundació OSAS

“HEM DE SABER LLEGIR ELS SIGNES DELS TEMPS SENSE RENUNCIAR A LA NOSTRA IDENTITAT”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Fotos: Agustí Codinach

La Fundació OSAS va néixer fa seixanta anys a redós de la parròquia de Sant Pius X, al barri del Congrés de Barcelona, de la mà d'un pare de família i futur diaca, Francesc Torrebada, que tenia un fill, el Marcel·lí, amb síndrome de Down. Una concreció de l'acció social de l'Església de Barcelona que actualment està liderada per un altre diaca, Joaquim Sabater. Nascut a Badalona el 23 d'abril del 1959, està casat, és pare de dos fills i avi de quatre nets. Fa més de vint anys que treballa en l'àmbit de l'Acció Social.

FUNDACIÓ OSAS

Quina ha estat l'evolució dels serveis de la Fundació OSAS al llarg d'aquests seixanta anys (1965-2025)?

La nostra missió és llegir els signes dels temps sense renunciar a la nostra identitat. Fa seixanta anys les famílies estaven preocupades per la integració, la socialització i l'accés a l'educació dels seus fills amb discapacitat. Va ser així com Francesc Torrebada va posar en marxa, en un espai cedit per la parròquia Sant Pius X, l'embrió del que després, l'any 1973, seria l'Escola Sants Innocents, que tindria com a primer director Climent Giner, referent de l'educació especial. Per atendre la primera infància es va posar en marxa la Llar d'Infants Rella, que més tard esdevindria CDIAP (Centre de Desenvolupament i Atenció Precoç) i entraria a formar part de la xarxa pública. I per donar sortida als alumnes de l'Escola Sants Innocents que tenen 21 anys i que, per tant, ja han de deixar l'escola, es va crear el Centre Ocupacional Cordada. Un altre servei que tenim és l'Escola Gavina, un centre educatiu especialitzat en preadolescents i adolescents amb problemes conductuals greus.

La mateixa terminologia ens permet veure l'evolució de la discapacitat. Quan va néixer la Fundació es deia Obra Social d'Ajuda al Subnormal.

Moltes entitats com la nostra van néixer en un context en què la discapacitat estava molt estigmatitzada. Davant d'això, i sent fidels a la nostra

“La persona amb discapacitat intel·lectual té el dret de portar una vida digna i de prendre les seves decisions”

“A nosaltres no ens toca fer catequesi, però sí que podem ser més proactius a l'hora d'oferir a les famílies un espai per a la vivència de la fe”

Joaquim Sabater és diaca de l'arquebisbat de Barcelona.

història, hem optat per mantenir la marca OSAS però sense desenvolupar-ne el nom. Avui dia es treballa amb conceptes d'inclusió, normalització i capacitats diverses, que acaben tenint reflex en la norma. Així, hem passat d'una norma en què la persona era tutelada, no podia prendre decisions, a estar acompanyada i sostinguda. Aquest és el canvi de paradigma: la persona que era considerada com a inferior ara esdevé subjecte de drets, o dit d'una altra manera, la persona amb discapacitat intel·lectual té el dret de portar una vida digna i de prendre les seves decisions segons les seves capacitats i, per tant, necessita tot el suport que li puguem donar per desenvolupar el seu projecte de vida.

L'Església ha estat referent en l'atenció a les persones amb discapacitat intel·lectual. Pensem en la catequesi especial, una realitat amb molts anys d'història.

L'acció social de l'Església és present en molts àmbits i, evidentment, també en el de la discapacitat, en la cura dels més petits. Així com moltes entitats que van néixer al si de l'Església se n'han acabat desvinculant, per a nosaltres ha estat molt important mantenir el vincle. Però encara que l'esperit evangèlic de la fundació es manté a nivell identitari, sí que n'hem perdut l'explicitació.

Hem crescut professionalment, hem posat per davant l'excel·lència professional, però s'ha diluït el missatge evangèlic. Per tant, el repte és fer-lo més explícit. A nosaltres no ens toca fer catequesi, però sí que podem ser més proactius a l'hora d'oferir a les famílies un espai per a la vivència de la fe o un acompanyament més personal des de l'Evangeli. Aquest any, a la parròquia Sant Pius X s'ha confirmat una nena de l'Escola Sants Innocents. I aquest és un àmbit en el qual tenim el repte de créixer. Un altre repte és recuperar la base social dels inicis. Els serveis d'atenció a les persones amb discapacitat sempre han estat molt reconeguts per la Generalitat de Catalunya perquè hi havia les famílies al darrere, que tenen molta capacitat de pressió. El fet que nosaltres ens haguem professionalitzat ens ha fet perdre aquesta base social. Moltes vegades les famílies ens veuen més com un servei que com una cosa pròpia, que era el que donava sentit al seu moment a tot el projecte. Per tant, hem d'oferir-los la possibilitat d'implicar-se en tot el procés de la Fundació.

Dels quatre serveis que ofereixen, actualment, quin és el que té més demanda?

Antigament, l'infant amb síndrome de Down era el majoritari a la nostra escola, fins a l'arribada

El CDIAP Rella compta amb unes noves instal·lacions, inaugurades al maig. Les seves responsables són Núria Arenas i Núria Dueñas.

de la llei de l'avortament. Nosaltres hem de donar resposta a la realitat que ens trobem. En aquest sentit, el CDIAP (Centre de Desenvolupament i Atenció Precoç) ens genera una paradoxa, perquè així com la natalitat decreix, cada vegada hi ha més demanda d'aquest servei. Segurament és perquè el recurs és més conegut, hi ha més professionals que tenen la capacitat de derivar una família davant qualsevol petita sospita i hi ha realitats a les quals abans no se'ls donava importància i que ara sabem que afecten el desenvolupament i el creixement dels infants. Pel que fa a l'Escola Sants Innocents, el que disposa el decret de l'escola inclusiva del 2017 és que les escoles d'educació especial han d'esdevenir centres de suport a l'escola ordinària. Per tant, nosaltres no hauríem de tenir aules, sinó que tots els alumnes haurien d'estar integrats a l'escola ordinària amb el suport dels nostres profes-

sionals. I si tenim aules hauria de ser com a suport o per als casos més greus. Això ara no passa. Fa dos anys teníem 80 nens a l'Escola Sants Innocents i aquest curs la matrícula és de 108, i encara amb llista d'espera. Alguna cosa no acaba de funcionar. És un problema de recursos.

Com impacta la problemàtica de la salut mental en els joves de l'Escola Gavina?

El percentatge d'un 30% d'infància en risc d'exclusió social no ens parla només de pobresa material, sinó que deriva en tot un seguit de problemàtiques que impacten en el desenvolupament dels infants. No som especialistes en salut mental però ens trobem situacions que necessiten una atenció mèdica. Hi ha nois que o bé deriven de la salut mental a la discapacitat o de la discapacitat a la salut mental. Ens hi trobem a les escoles i ara ens hi comencem a trobar al Centre Ocupacional Cordada. A l'Escola Gavina

tenim una vintena de mestres per a quaranta alumnes amb trastorns de conducta greus o aguts. I la Generalitat sap que no pot moure aquesta ràtio perquè es necessita una atenció molt personalitzada. Encara més, hauríem de tenir un equip de salut escolar amb infermera i psiquiatra.

Quins objectius de futur queden recollits en el vostre pla estratègic?

En aquesta voluntat d'estar al costat de la persona a cada pas hem de consolidar els serveis que oferim, amb voluntat de servei públic, però sense renunciar a la nostra identitat. El CDIAP (Centre de Desenvolupament i Atenció Precoç) ha de continuar creixent d'acord amb les necessitats i els recursos que s'aportin per cobrir-les. Pel que fa a les escoles, estem a l'expectativa del que passi amb l'aplicació del decret de l'escola inclusiva. El Centre Ocupacional Cordada és un recurs que s'ha quedat obsolet, hi hem de donar una volta. Estava pensat en

un moment en què l'esperança de vida era més curta i ara ens trobem amb problemes d'envelliment sobrevingut i situacions de malaltia mental. El repte a curt termini és omplir totes les places. Tenim una capacitat de 150 i en aquest moment en som 135. A tots els tallers ocupacionals de Barcelona hi ha sobreoferta de places.

Cal incidir més en l'etapa avançada i donar més eines d'autonomia?

Sí, i per això ens plantegem dues coses. En primer lloc, un servei d'habitatge. Si a les persones en general ja ens costa trobar una casa, encara és més difícil per a les que tenen alguna discapacitat. En aquest sentit, puc avançar que estem en negociació per incorporar un servei d'habitatge. El segon repte és el laboral. Hem de fer un esforç perquè les persones que ens arriben al Centre Ocupacional Cordada, sobretot les més joves, comptin amb un espai específic on iniciar un procés que els porti a la sortida laboral. Un altre repte que tenim és aconseguir recursos no finalistes a través de donants, benefactors i de presentar-nos a subvencions específiques. ■

“El CDIAP ens genera una paradoxa, perquè així com la natalitat decreix, cada vegada hi ha més demanda d'aquest servei”

“No som especialistes en salut mental però ens trobem situacions que necessiten una atenció mèdica”

ATENCIÓ A LA PRIMERA INFÀNCIA

El 29 de maig passat, el cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, va beneir i inaugurar el nou Espai Francesc Torrebada, que aixopluga un dels serveis de la Fundació OSAS que actualment té més demanda: el CDIAP Rella, integrat a la xarxa pública de la Generalitat de Catalunya. A Catalunya hi ha 104 CDIAPS (Centres de Desenvolupament Infantil i Atenció Precoç), que el 2024 van atendre un total de 52.657 infants de 0-6 anys, quan l'any 2002 en van ser 11.454.

Així, aquest curs 2025-2026 és el primer en què el nou Espai Francesc Torrebada estarà a ple rendiment. “Aga-farem velocitat de creuer i podrem complir amb les ràtios i els indicadors a què estem obligats en relació amb la freqüència d'atenció i les llistes d'espera”, afirma Joaquim Sabater, director general de la Fundació OSAS.

Gràcies als recursos que aporta l'Administració, el CDIAP Rella ha pogut ampliar la plantilla, que actualment és d'unes trenta persones entre psicòlogues, fisioterapeutes, treballadores socials, psicomotricistes, logopedes, més una neuropediatra i una psiquiatra infantil. I evidentment també el nombre de serveis. El 2024 es van atendre més de 950 infants de 0-6 anys i la previsió el 2025 és superar el miler. “L'aportació de recursos ens ha de permetre desenvolupar nous serveis adreçats a les famílies que una vegada acaben el CDIAP no troben suport suficient a la xarxa pública”, explica Joaquim Sabater.

Al capdavant del servei hi trobem la Núria Arenas, directora administrativa, i la Núria Dueñas, directora tècnica. Totes dues són psicòlogues clíniques. Ens atenen al seu despatx i ens expliquen que la missió del CDIAP és fer un diagnòstic el més aviat possible, però que hi ha un centenar de nens en llista d'espera, cosa que les fa patir. “És un sector que cada cop té més demanda”, afirma Núria Arenas, “tenim un creixement sostingut des de fa molts anys”.

I si bé no hi ha una única resposta a l'augment de la demanda, les dues responsables del CDIAP Rella apunten a la sobreexposició de la primera infància a les pantalles, així com a l'increment dels parts prematurs. “Les pantalles estan afectant el desenvolupament de la primera infància”, alerta Núria Dueñas. “El que veiem és un augment dels casos TEA (Trastorns de l'Espectre Autista), que són tots aquells que impliquen el llenguatge, la simbolització, la mentalització, la relació i la interacció.” “L'etapa de 0-6 és un moment de plasticitat i permeabilitat del cervell, i els nens necessiten interacció amb els altres, no quedar abduïts per una pantalla”, afegeix Dueñas.

El treball precoç és fonamental per prevenir problemes de salut mental i afavorir el bon desenvolupament infantil. “La nostra atenció té una visió holística i integral —diu Núria Arenas—, vol dir que tenim en compte diferents aspectes del desenvolupament així com la família i l'entorn de l'infant. El focus ha d'estar molt posat en la família i per això comptem amb dues treballadores socials.”

Roser Rubinat, secretària general de Càritas Diocesana de Solsona

“La fe, unida a l’acció social, dona sentit a l’acció caritativa i social de l’Església”

MONTSERRAT CREUS
Secretària del GIEC

Quins són els principals reptes socials que detecten a la diòcesi de Solsona?

L’atenció a les persones grans. A Càritas Diocesana de Solsona, comptem amb el projecte “No deixem sola la nostra gent gran” que consisteix a anar a fer companyia a domicili als avis/es que viuen sols, i/o donar una estona de respir als familiars que els cuiden, però voldríem arribar encara a més persones grans que ho necessitin.

Un altre dels reptes socials és l’accés a l’habitatge per a famílies en situació de vulnerabilitat, principalment per

les que tenen fills.

Ens cal dur a terme projectes destinats a l’atenció integral dels infants que ajudin a evitar que la pobresa es cronifiqui i es transmeti de pares a fills.

A més, cal animar l’acció comunitària. Necessitem més persones voluntàries.

Quines són les prioritats per al curs 2025-2026?

A l’abril vam iniciar un projecte de Reorganització de Càritas Diocesana de Solsona que durem a terme durant tres anys. Ens ofereix l’oportunitat de reflexionar sobre com estem duent a terme la nostra acció i valorar els canvis i les millores que podem introduir per oferir una millor atenció i servei a les persones que atenem.

Una de les nostres prioritats, reiterada en el temps, són els infants. Des

de Càritas Diocesana de Solsona finançem beques de menjador a infants de famílies que per diferents motius queden fora dels ajuts de l’administració.

Com es pot enllaçar la fe i l’acció social avui?

Penso que van entrelaçades. Són moltes les persones que formen part de la gran família de Càritas que transmeten la seva fe a través de les accions que duen a terme a Càritas, persones que donen el seu amor als altres de forma incondicional i que poden transmetre els valors i els principis socials de l’Església.

Penso que les dues encaixen molt bé. La fe, unida a l’acció social, dona sentit a l’acció caritativa i social de l’Església.

El papa Lleó XIV recorda que la degradació del medi ambient impacta primer en els més pobres i vulnerables...

La protecció del medi ambient i la justícia social són essencials en un món en què els més vulnerables són els primers de patir els efectes, cada cop més presents, del canvi climàtic. Hem de ser capaços d’estimar la nostra terra. Hem de ser capaços de cuidar el que ens ha estat donat. Hem de conscienciar de la importància de cuidar el planeta per deixar un món millor a les generacions futures. ■

“Finançem beques de menjador a infants de famílies que per diferents motius queden fora dels ajuts de l’administració”

Podem experimentar més força o més feblesa, però allò decisiu és posar-hi el cor, viure amb apassionament i valentia el nostre seguiment a Jesús

Vocació a l'amor

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, en un article publicat a *La Vanguardia* el dimecres 30 de juliol, hi trobem el següent titular: “El Seminari de Barcelona tanca, amb 28 alumnes, després de quatre segles.” Com el mateix diari va afinar dos dies més tard, no es tracta del tancament del Seminari, sinó de la seva integració en el projecte comú de les diverses diòcesis catalanes, conegut com a Seminari Major Interdiocesà, iniciat per la Tarraconense fa trenta-set anys.

El que voldria subratllar, però, és que l'article emmarca aquest fet

“en la crisi de pràctica religiosa sense precedents a Espanya, amb una caiguda de vocacions i sacraments”. Encara que al final del text es reconeix que l'Església continua creixent a Amèrica, Àfrica i Àsia, certament les estadístiques europees donen suport als comentaris de l'articulista.

En la nostra vella Europa, els cristians podem sentir-nos més desesperançats per aquestes dades sociològiques, que també hem de saber escoltar per fer-ne una reflexió seriosa i humil. Però els recomptes no poden robar-nos una mirada de fe que ens ajudi a contemplar la realitat des d'una altra perspectiva, a defugir l'alarmisme i les actituds catastrofistes, sovint ancorades en la nostàlgia d'un passat que ja no existeix, i a recordar que l'Evangeli no és una qüestió quantitativa, sinó qualitativa.

En efecte, podem ser pocs o molts, podem experimentar més força o més feblesa, però allò decisiu és posar-hi el cor, viure amb apassionament i valentia el nostre seguiment a Jesús. Com en tots els camps humans i socials, el que importa i el que mou és descobrir el foc interior que no podem extingir a qualsevol preu. Potser aquest temps de crisi ens impulsa a

desenterrar allò més essencial de la vocació cristiana. I aquesta vocació no s'exhaureix triant una forma de vida o seguint unes normes determinades, sinó que s'eleva vers una crida a la bellesa, al bé i a la veritat, una crida a cercar la plenitud de l'amor. Aquesta és la vocació que s'entrellucava en el clam del milió de joves reunits a Roma ara fa un mes, amb motiu de l'Any Jubilar.

Com afirmava el papa Benet en l'encíclica *Caritas in veritate*, “l'amor *caritas* és una força extraordinària, que mou les persones a comprometre's amb valentia i generositat en el camp de la justícia i de la pau [...]. Tots els homes perceben l'impuls interior d'estimar de manera autèntica; amor i veritat mai no els abandonen completament, perquè són la vocació que Déu ha posat en el cor i en la ment de cada ésser humà” (n. 1).

Més enllà del ball de xifres de la sociologia, l'Evangeli ens exhorta a aprofundir en l'única vocació cristiana que s'obre a la humanitat sencera: realitzar el somni de Déu, el gran projecte de fraternitat que Jesús tenia al cor quan, en el seu testament espiritual, va suplicar al Pare: “Que tots siguin u” (Jn 17,21).

Ben vostre. ■

És temps d'ofrir les nostres tasques, inseguretats i cansaments, de posar el cor de Crist per davant del nostre

Avui comença un temps de gràcia

SERGI GORDO RODRÍGUEZ
Bisbe de Tortosa

Estimats germans i germanes,
Amb el nou curs escolar acabat d'estrenar, donem la benvinguda a un temps de gràcia en el Senyor per tornar al que és essencial, a l'entrega de la vida ordinària, al pa de cada dia que es fa present en el quotidià de l'existència.

Després del descans merescut i necessari per al cos i l'esperit, reprenem la tasca comuna i, amb això, posem ordre al que és essencial, al que ens habita per dins. Què suposa això? Aprendre a oferir la vida, la feina, el sacrifici, les alegries i, no cal dir-ho, també les dificultats.

Sempre que s'acosten aquestes dates, el meu cor torna a aquells anys de la infància, quan preparava la motxilla, els llibres de text, els quaderns, l'estoig, els bolígrafs i tot el material escolar necessari per començar amb il·lusió un nou curs. Era tanta l'alegria que em provocaven aquests dies que, segons ho recordo, encara puc sentir la mateixa satisfacció.

I em ve a la memòria una escena que es repetia any rere any: el primer dia de classe, ja a l'escola, quan obria la motxilla, sempre m'hi trobava una estampa del Sagrat Cor de Jesús. La meva mare, que sempre va ser una cristiana pietosa i fidel, deixava la imatge col·locada amb cura en una de les butxaques. Jo la mirava i l'estimava amb delicadesa, per tal que no es trenqués. I quan algun company em veia fer-ho en silenci, somreia amb la mateixa tendresa que la meva mare, com si fos ella qui m'estigués mirant en aquell instant.

Avui, a les portes d'un nou curs, penso en aquella escena de quan era

infant i li demano a Déu que, de la mateixa manera que la meva mare i totes les mares i pares del món tenen cura dels seus fills, Ell vetlli per les vides que descansen en el seu amor.

És temps d'ofrir les nostres tasques, inseguretats i cansaments, de posar el cor de Crist per davant del nostre, sobretot en aquells moments en què ens sentim més febles i menys entregats. Perquè és llavors, quan travessem el camí de la fragilitat, que apreciem el veritable sentit de la feblesa, que és un do que Déu ens fa perquè no ens enorgullem (2Co 12,7b-10).

Vivim en un món on ens fa vergonya mostrar la fragilitat del nostre ésser, la ferida encara sense curar, l'abandonament en els braços del desemparament. I oblidem que per aquella esquerra entra Déu: com un temps de gràcia per viure, com un petó a l'estampeta del Sagrat Cor de Jesús que una mare guarda, amb suma cura, a la motxilla del seu fill per tal que el protegeixi quan comença un nou curs. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Per què Jesús va formar un grup de dotze deixebles?

AGUSTÍ BORRELL

Carmelita i biblista

A la Bíblia, el nombre dotze està íntimament lligat al poble d'Israel. Per entendre'n la importància, cal remuntar-se a la seva estructura tribal. Antigament, Israel s'organitzava en dotze tribus, fruit de la unió política i religiosa de diversos clans que, amb el temps, van forjar una identitat comuna. Cada tribu es considerava descendent d'un avantpassat comú, normalment un dels dotze fills de Jacob (també conegut com a Israel): Rubèn, Simeó, Leví, Judà, Dan, Neftalí, Gad, Aser, Issacar, Zabulò, Josep —pare d'Efraïm i Manassès— i Benjamí. D'entre elles, la tribu de Leví tenia un paper singular: era l'encarregada del sacerdocí i del culte.

Segons els relats bíblics, aquestes tribus, abans de la monarquia, mantenien la seva autonomia, però amb el temps van posar en comú les pròpies tradicions i van unir-se entre elles amb un pacte basat en la fe en un Déu únic que havia establert una aliança amb el poble. El nombre dotze, doncs, simbolitzava la unitat i la totalitat d'Israel.

Aquesta tradició explica, en part, per què Jesús va escollir dotze deixebles (Marc 3,13-19). El seu gest no era casual: amb ells, volia expressar la renovació de l'aliança amb el poble d'Israel, el destinatari inicial del seu missatge. Els Dotze evoquen les dotze tribus, si bé l'Evangeli, tot i néixer dins d'Israel, estava destinat a arribar a tota la humanitat. Aquesta vinculació simbòlica amb els fills de Jacob potser també explica l'absència de dones al grup dels Dotze.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Per ser deixeble de Jesús

JAUME BALATEU

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

Cal situar aquest fragment d'una exigència extrema tenint en compte el context previ del ministeri de Jesús a Galilea i l'actual de camí a Jerusalem, camí cap a la Passió. Fins ara Lluç ens ha narrat múltiples guaricions, un parell de resurreccions i la multiplicació dels pans que havia fet Jesús mentre era a Galilea. Fàcilment la multitud podia caure en la temptació de voler seguir Jesús només per les obres extraordinàries que feia, sense pensar en les exigències i les responsabilitats que comportava el seguiment de Jesús.

Ara, camí de Jerusalem, Jesús anuncia a la gent per tres vegades que només poden ser deixebles seus si tenen en compte aquestes tres coses: renunciar a la família, no hem de posar excuses com que he d'anar a enterrar el pare (Lluc 9,59) o que m'he casat (Lluc 14,20); renunciar a la pròpia vida, "qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà" (Lluc 9,24) i renunciar a tots els béns (Lluc 18,22).

Tot seguit amb dues petites paràboles, la paràbola de l'home que vol construir una torre —que possiblement es tracta d'un habitatge senzill per viure-hi, o bé de les petites torres que es feien a les vinyes per vigilar-les quan el raïm era madur—

i la paràbola del rei que ha de fer la guerra, un home poderós que té un exèrcit de deu mil homes. Ambdues paràboles palesen que Jesús parlava del Regne de Déu per a tothom. És una crida universal, tant per als que no tenen gaires béns, com per als més rics i poderosos. Igual que els protagonistes de les paràboles, tots hem de fer una reflexió seriosa i profunda abans de fer un pas endavant i seguir Jesús.

Jesús ens crida a seguir-lo. Sabem què significa seguir-lo? No podem dir ara sí, ara no, potser més tard... cal determinació quan prenem la decisió de seguir-lo. Abans cal la reflexió i la pregària. Jesús ens convida a confiar en Déu Pare. Ell ens té comptats tots els cabells, valem més que tots els ocells, no ens hem de preocupar pel que menjarem o com ens vestirem perquè Déu ja sap què necessitem. Fins i tot, quan Jesús envia els deixebles a anunciar el Regne a Israel i a totes les nacions, els prohibeix de portar bastó, bossa, sarró, pa, diners, sandàlies... Els recursos propis i els nostres coneixements no són suficients per seguir Jesús, fins i tot de vegades fan nosa, cal deixar-nos portar per l'Esperit de Déu que ens ensenya a pregar, ens guia i habita en nosaltres. ■

Diumenge XXIII de durant l'any

Lectura primera

Sv 9,13-18

Qui pot descobrir la voluntat del Senyor?

Lectura del llibre de la Saviesa

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? Perquè els raonaments dels mortals són insegurs, són incertes les nostres previsions: el cos que es descompon afeixuga l'ànima, aquesta cabana de terra és una càrrega per a l'esperit, capaç de meditar. Si amb prou feines ens afigurem les coses de la terra, si ens costa descobrir allò mateix que tenim entre mans, qui haurà estat capaç de trobar un rastre de les coses del cel? Qui hauria conegut mai què desitjàveu, si vós mateix no haguéssiu donat la saviesa, si no haguéssiu enviat de les altures el vostre Esperit Sant? Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat, i la saviesa els salva.

Evangelí

Lc 14,25-3

Ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús anava

Salm responsorial

89

Vós feu tornar els homes a la pols dient-los: "Torneu-vos-en, fills d'Adam."

Mil anys als vostres ulls són com un dia que ja ha passat, com el relleu d'una guàrdia de nit.

R. Al llarg de tots els segles, Senyor, heu estat sempre la nostra muralla.

Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se dia, són com l'herba que s'espiga: ha tret florida al matí, al vespre es marceix i s'asseca. *R.*

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor. Calmeu-vos, Senyor, què espereu? Sigueu pacient amb els vostres servents. *R.*

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida. Que l'amabilitat del Senyor reposi damunt els seus servents. Doneu encert a l'obra de les nostres mans. *R.*

amb molta gent. Ell es girà i els digué: "Si algú vol venir amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, que l'esposa i els fills, que els germans i les germanes, i fins i tot que la pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu per venir amb mi, no pot ser deixeble meu.

Suposem que algú de vosaltres vol construir una torre. No us assegureu primer a calcular-ne les despeses per veure si teniu recursos per acabar-la? Perquè, si després

Lectura segona

Flm 9b-10.12-17

Rep-lo, no com un esclau, sinó com un germà estimat

Lectura de la carta de sant Pau a Filèmon

Estimat: Jo, Pau, ambaixador de Crist i pres per causa d'ell, recorro a tu intercedint a favor del meu fill Onèsim, jo que l'he engendrat en la fe estant a la presó. Ara te'l retorno com si t'enviés el fruit de les meves entranyes. Jo hauria volgut retenir-lo al meu costat perquè em servís en lloc teu mentre seré a la presó per causa de l'evangelí, però no he volgut fer res sense el teu consentiment: no m'hauria agradat obligar-te a fer un favor com aquest, si tu no el feies de bon grat. Qui sap si, providencialment, Onèsim se separà un moment de tu perquè ara el recobris per sempre, i no com esclau, sinó molt més que això: com un germà estimat. Ho és moltíssim per a mi, però més encara ho ha de ser per a tu, tant humanament com en el Senyor. Per tant, si em comptes entre els qui tenim part en uns mateixos béns, rep-lo com em rebries a mi mateix.

Al·leluia

Deixeu-me veure la claror de la vostra mirada, feu que el vostre servent aprengui els decrets.

de posar els fonaments, no podíeu acabar l'obra, tots els qui ho veuri-en començarien a burlar-se'n i dirien: 'Aquest home havia començat a construir, però no pot acabar.' Si un rei vol anar a combatre amb un altre, no s'asseurà primer a deliberar si amb deu mil homes podrà fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veia que no pot, quan l'altre encara és lluny li enviarà delegats a negociar la pau. Així també ningú de vosaltres no pot ser deixeble meu si no renuncia a tot el que té." ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 3

Setembre

7. DIUMENGE

Diümenge XXIII de durant l'any, Verd.

Lectures: Samuel 9,13-19 / Salm 89 / Filèmon 9b-10.12-17 / Lluc 14,25-33
SANTORAL: Albí, b.; Esteve de Chatillon, b.; Judit; Regina, vg. i mr.

8. DILLUNS

Naixement de la Benaurada Verge Maria (F), *Blanc*. Lectures: Miquees 5,2-

5a / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23. A Solsona, Tarragona i Tortosa: *Naixement de la Benaurada Verge Maria* (S i F), *Blanc*. A Urgell: *Mare de Déu de Núria* (S), *Blanc*. A Urgell (Principat d'Andorra): *Mare de Déu de Meritxell* (S), *Blanc*

SANTORAL: Adela, rel.; Adrià, mr.; Sergi I, p.

9. DIMARTS

Sant Pere Claver, prev. (MO), *Blanc*.

Lectures: Colossencs 2,6-15 / Salm 144 / Lluc 6,12-19. A Solsona (ciutat):

Mare de Déu del Claustre (S), *Blanc*

SANTORAL: Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam, fund.

10. DIMECRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Colossencs 3,1-

11 / Salm 144 / Lluc 6,20-26. A Barcelona i Sant Feliu de Llobregat: *Beats Domènec Castellet i Vinyals i Lluís Eixarc i Bertran, prev. i mr.* (ML), *Vermell*.

A Tortosa: *Beat Jacint Orfanell i Prades, prev. i mr.* (ML), *Vermell*

SANTORAL: Nicolau de Tolentino, prev.

11. DIJOUS

Fèria, *Verd*. Lectures: Colossencs 3,12-17 / Salm 150 / Lluc 6,27-38. A Tarragona: *Beat Bonaventura Gran, rel.* (MO), *Blanc*

SANTORAL: Protus i Jacint, mr.; Teodora Alexandrina, vg. i mr.

12. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. O bé, *Santíssim Nom de Maria* (ML), *Blanc*. Lectures: 1 Timoteu 1,1-2.12-14 / Salm 15 / Lluc 6,39-42

SANTORAL: Mare de Déu de Lluc; Guiu, pel.; beat Miró, prev.

13. DISSABTE

Sant Joan Crisòstom, b. i Dr. de l'Església (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Timoteu 1,15-

17 / Salm 112 / Lluc 6,43-49

SANTORAL: Maurili, b.

El Sant 12 de setembre

Guiu d'Anderlecht

Nascut en una família humil de pagesos a la zona d'Anderlecht, Guiu mostrà una gran devoció religiosa des de petit, quan combinava les tasques del camp i, alhora, la vida espiritual i la pregària. La tradició diu que, mentre ell pregava, els àngels l'ajudaven a llaurar, fet que recorda la llegenda de sant Isidre el Llaurador. Quan era adolescent, Guiu es traslladà a Laken, prop de Brussel·les, on serví com a sagrament al santuari de la Mare de Déu. Allà va desenvolupar una intensa activitat caritativa recollint almoines i ajudant els més necessitats. Després de patir un accident marítim, el sant

inicià un llarg pelegrinatge a Roma i Jerusalem, on actuà com a guia de pelegrins, predicant i mostrant amb la seva vida l'exemple d'austeritat i d'evangelitzat. Passats set anys, retornà a Anderlecht, ja cansat i malalt, on finalment va morir. La seva tomba, situada a la cripta de la Col·legiata de Sant Pere i Sant Guiu, a la població on va néixer, està marcada amb un relleu d'una branca, símbol que la tradició atribueix al mateix sant. Després de la seva mort, sant Guiu fou invocat com a patró dels sagraments, dels pagesos, dels campaners i dels cotxers.

**JOSEP TEIXIDÓ
CUENCA**

Delegat de Pastoral Sacramental
de Barcelona

Som cridats a prendre consciència del que és veritablement el moment de l'ofertori

Què oferim a la missa?

Un dels moments de la celebració de l'Eucaristia és el de l'ofertori, o així l'anomenem popularment, tot i que el que nosaltres anomenem "ofertori" en realitat se'n diu "presentació de les ofrenes" o dels dons. Veurem més endavant quan és l'ofertori, estrictament parlant. Quan arriba el final de la pregària universal —en parlarem un dia, també— o pregària dels fidels, com l'anomenem popularment, abans de la litúrgia de l'Eucaristia, té lloc el moment del qual volem parlar: passem les bosses perquè la gent hi dipositi diners per tal de poder sufragar les despeses ordinàries del manteniment del temple, per fer caritat, o quan toca fer una col·lecta per una causa concreta (Seminari, Càritas, Mans Unides, Germanor, etc.). Normalment, juntament amb la col·lecta dels diners, oferim el pa i el vi. Una primera observació per tal de fer-ho correctament és oferir el que de veritat volem oferir, és a dir, pa i vi. Ho esmento perquè sovint passa que oferim la patena amb el pa dipositat dins d'ella i un calze, normalment buit. Aleshores, no oferim vi, oferim un calze; per tant, no estem oferint allò que diem que oferim. En aquest cas, si oferim vi, o bé ha d'estar dins el calze o, millor, oferim la canadella (nom tècnic de les populars setrilleres) amb el vi a dins.

Amb tot, però, sovint oferim també flors i ciris per acabar d'adornar l'altar, cosa molt bona, però aleshores, en algunes celebracions, amb molt bona fe, comencem a oferir coses que després ens les acabem emportant de nou; per tant, jo no són ofrenes, sinó que estem fent una escenificació, amb molt bona fe, però que no acaba essent un

veritable ofertori, sinó una posada en escena: quan oferim una pilota, un mocador, una guitarra, i altres objectes, en la pràctica totalitat de les vegades, un cop acabada la celebració, ens les emportem de nou a casa o a l'armari, perdent així el significat de l'ofertori. Podem pensar que així la gent participa més, però ben bé no és així.

I és aquí on ve la petita catequesi del veritable ofertori: en el Catecisme de l'Església catòlica, en concret, en el número 1.368, ens diu el següent: *L'Eucaristia és igualment el sacrifici de l'Església. L'Església, que és el Cos de Crist, participa de l'ofrena del seu Cap. Amb Ell, s'ofereix totalment. S'uneix a la intercessió davant el Pare per tots els homes. En l'Eucaristia, el sacrifici de Crist es fa també el sacrifici dels membres del seu Cos. La vida dels fidels, la seva lloança, el seu patiment, la seva pregària i el seu treball s'uneixen als de Crist i a la seva total ofrena, i adquireixen així un nou valor. El sacrifici de Crist present sobre l'altar dona a totes les generacions de cristians la possibilitat d'unir-se a la seva ofrena. Mirem, si n'és d'important, això: quan, per exemple, en la pregària eucarística tercera diem: *Concediu-nos que els qui rebrem el Cos i la Sang del vostre Fill, plens del seu Esperit Sant, siguem en Crist un sol cos i un sol esperit.* És Crist qui s'ofereix al Pare i nosaltres, el seu cos, participem d'aquest sacrifici, d'aquesta ofrena. Així doncs, som cridats a ser una sola cosa en Jesucrist, per viure la seva mateixa vida. Som cridats a prendre consciència del que és veritablement el moment de l'ofertori; si bé podem oferir coses —oferint-les de debò— també hem d'oferir les nostres vides a Déu per tal de ser configurats a ell. ■*

Pelegrins d'esperança

Josep Pagès, amb samarreta blava assegut en primera fila, amb els companys de pelegrinatge.

JOSEP PAGÈS FARRÓ

Aquests últims dies hem tingut la fortuna de poder peregrinar a Roma amb motiu de la celebració del Jubileu convocat pel papa Francesc sota el lema "Pelegrins d'esperança". De la mà de la Delegació de Joves del bisbat de Girona, hem tingut el goig de caminar junts i en comunitat, acompanyats per mossèn Dago i el mateix Sr. bisbe fra Octavi. La ruta feta, tant la terrenal com l'espiritual, us la comparteixo en les línies següents.

El recorregut fins a Roma ja va ser en si una bonica etapa del pelegrinatge. Vam marxar en autobús des de Girona un bon grup de seixanta joves, acompanyats, paral·lelament, per dos grups més que havien marxat dies abans: els de la parròquia de Palamós, per fer recorregut

a peu juntament amb mossèn Pere, i els del grup Tempir, per fer tasques de voluntariat. Tots tres grups ens trobaríem posteriorment a la destinació final. Pel camí vam fer una primera estada a l'illa de Sant Honorat, al costat de Cannes. Allí vam ser acollits pels monjos cistercencs, els quals, fidels a la seva vocació, són exemple de servei i hospitalitat. Vam continuar el recorregut fins a Orvieto, on va tenir lloc el miracle eucarístic el segle XIII a conseqüència del qual es va instituir la festa del Corpus Christi.

El tercer dia del trajecte ja vam arribar a Roma, vam entrar al Vaticà i travessar la Porta Santa. Els dies a Roma van ser complets i molt rics d'experiències: vam visitar Roma, la catedral de Sant Joan del Laterà i la basílica de Santa Maria la Major, on vam poder viure les confirmacions de quatre acompanyants nostres i fer pregària davant del nínxol, senzill i alhora admirable, del papa Francesc.

Els últims dies vam fer recorregut fins a Tor Vergata, destí de trobada del papa Lleó XIV amb tots els feligresos.

Personalment puc dir que l'experiència ha estat molt gratificant i educativa. Veure tanta diversitat de gent, idees, països... tots units en una mateixa fe és esperançador: és esperançador presenciar com l'amor accepta les diferències, com la fe ens iguala com a germans, com Jesús és l'esperança que no defrauda.

"La fe no es pot viure en solitud", així ho hem sentit en moltes homilies i presenciat aquests dies. Com tantes d'altres coses a la vida, necessitem els altres, necessitem la comunitat. Ho hem viscut de primera mà amb l'ajut de tots els voluntaris, amb l'acolliment rebut per part dels monjos cistercencs on ens hem allotjat, amb la comprensió i fraternitat viscuda entre tots els pelegrins. Gràcies, Jubileu, gràcies, enyorat papa Francesc i gràcies i benvingut papa Lleó! ■

Cartes

Al pa, pa i al vi, vi

En el número 2.388 de *Catalunya Cristiana*, corresponent al 27 de juliol, hi ha un article amb el següent títol: *Els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat s'incorporen al Seminari Major Interdiocesà*. Un cop llegit l'article, no diu quants seminaristes s'hi incorporen... Tinc entès que de la diòcesi de Sant Feliu, cap.

De fa un cert temps veig pàgines senceres de publireportatges, que no són més que propaganda. Crec que seria millor dir les coses pel seu nom, com feia Jesús. També hi ha qui s'anuncia com "la primera immobiliària amb valors cristians de Catalunya". Penso que s'hauria de ser més escrupolós per acceptar segons què. Els valors cristians són justícia, caritat, honradesa... per a tothom i en especial per als més empobrits. No crec que Càritas faci negoci amb ells.

LLUÍS NICOLAU I COLL

Missa a "La Mercè"

Voldria dir-li al Sr. Collboni, alcalde de Barcelona, que som molts els barcelonins que ens preguntem si és per ignorància de la tradició i història de la ciutat i del nostre poble que exclou del programa de les festes de "La Mercè" l'acte religiós, la missa solemne que se celebra a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè,

en honor de la patrona de Barcelona, que deslliurà els seus habitants de l'epidèmia i seguim demanant la seva protecció.

Els responsables de Cultura de l'Ajuntament ens exclouen a tots els que no pensem com ells i se'n moften en el seu cartell del programa; s'obliden de la Bellesa i ens presenten un antiestètic i repulsiu exemplar. Quants diners ens costaran als ciutadans els actes programats? Algú ho sap?

Mª ANTÒNIA GARCIA

Els joves a Roma

Estic realment admirada amb la demostració de fe dels tantíssims joves que han concorregut al Jubileu celebrat a Roma. Són tot un exemple a seguir. Els felicito de tot cor. Constaten que l'Església, malgrat tot, encara està viva i forta.

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Salutació cordial

Novament, aquestes "Postals des d'Andalusia", que van néixer i es publiquen a *Catalunya Cristiana* fa tants anys. Van néixer al Parador Nacional de la Arruzafa, de Còrdova, en una trobada amb el llavors director d'aquest setmanari (Jaume Aymar), on vam parlar dels mitjans de comunicació, de la seva importància, de la seva influència, del seu valor com a instruments per a la Nova Evangelització. Com a fruit d'aquella trobada, no només d'una amistat entranyable, sinó amb el teló de fons d'un horitzó ple de promeses i d'afanys periodístics, vam decidir escriure una columna des d'Andalusia. El setmanari ha anat canviant de directors en el transcurs dels anys, però aquesta columna, amb tots els honors i amb la gratitud a tots ells, s'ha anat mantenint, amb la mateixa intenció amb la qual va sorgir: "Col·locar en aquestes pàgines els batecs d'una comunitat autonòmica, a la qual van pertànyer algunes generacions d'emigrants a Catalunya, on continuen els seus fills i nets."

Vaig assumir la tasca en els meus temps de sotsdirector del diari *Còrdoba*, en el marc de les meves activitats periodístiques, però també des de la riba de la fe, com a sacerdot a la diòcesi cordovesa. Vaig intentar seleccionar en cada article alguns paisatges, anècdotes, vivències d'aquesta comunitat, per a tantes persones com es van traslladar fins a la comunitat catalana.

La nostra fita ha estat en tot moment "dir alguna cosa" sobre Andalusia; el nostre camí, el viarany del periodisme en un mitjà escrit, avui també a les xarxes; i els nostres "acompanyants", els estimats amics i amigues de la redacció de CC, a Barcelona. I és clar, l'alè i l'acompanyament del cardenal Omella, "avançat" d'un cristianisme en sintonia amb el moment present i l'hora que vivim!

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Comença la nova temporada de Ràdio Estel

Reforça l'informatiu matinal i manté l'aposta pel seguiment de la litúrgia amb una dedicació especial a l'Any Gaudí

REDACCIÓ

La temporada 2025/26 de Ràdio Estel comença el dilluns 8 de setembre amb una nova graella, dissenyada especialment per acompanyar els oients des de primera hora del matí amb els temes més destacats de la jornada. Així doncs, hi ha una aposta clara en la franja de matí per l'actualitat, l'entreteniment i també la informació religiosa. De cara a la tarda, es manté el contingut de qualitat, amb programació musical i el servei pastoral.

La programació diària de dilluns a divendres començarà a les 8 amb l'informatiu *El matí a Ràdio Estel*, aquest any conduït per Mercè Raga. La nova aposta arriba amb la voluntat de prioritzar la informació i l'actualitat que marcaran l'agenda de la jornada. L'informatiu s'allarga mitja hora i estarà en antena fins a les 11 del matí. Durant aquestes tres hores hi haurà temps per conèixer els protagonistes de l'actualitat amb l'entrevista del dia i fer-ne una anàlisi profunda amb la nova secció "Les claus del dia", on reconeguts experts analitzaran el perquè del que passa al nostre voltant. Antoni Puigverd, Montserrat Nebrera, Jaume Clotet, Iva Anguera i Manolo Milián Mestre són alguns dels noms que ens acompanyaran aquesta temporada, en un format cara a cara, que oferiran una alternativa a les habituals tertúlies.

A partir de les 11 h i fins a les 13 h, Joan Trias prendrà el relleu a Mercè Raga per conduir la segona part d'*El Matí a Ràdio Estel*, que tindrà un enfocament més cultural. Durant aquestes dues hores, coneixerem el

millor del teatre català, de la literatura i de la música que es fa al nostre país. Tot això, envoltat de seccions que serviran per amenitzar l'antena fins a l'hora de dinar. Aquest any s'estrenen a Ràdio Estel col·laboradors com Xavier Pérez Esquerdo i el cuiner Arnau París i es mantenen les col·laboracions del filòsof Leo Espluga o la divulgadora musical Maria Voronkova.

"SENSE DISTÀNCIA" S'AVANÇA UNA HORA

L'informatiu religiós *Sense distància*, conduït per Ignasi Miranda, començarà a les 13 h i s'allargarà fins a les 14 h. En aquest espai es mantenen les informacions de caràcter religiós i social amb espai per escoltar en profunditat els diferents protagonistes. A més, a partir de les 18 h i fins a les 18.45 h hi haurà una segona edició del programa amb l'última hora i les notícies religioses més destacades de la jornada.

A les tardes es manté l'oferta musical de qualitat amb l'emissió de programes com *Cocodril Club* d'Albert Malla i la selecció musical de *Fórmula Estel* amb els grans èxits dels anys 50, 60, 70, 80 i 90. Pel que fa al cap de setmana, tornen espais de referència com *Sons de la terra*, *Escola de Família*, *La veu dels animals*, *Trotamundos* o *Tot sardana*.

LA LITÚRGIA I LA PROGRAMACIÓ RELIGIOSA

Ràdio Estel potencia el servei pastoral amb la presència dels dos

Mercè Raga conduirà "El matí a Ràdio Estel" a partir de les vuit del matí.

monestirs de referència a Catalunya, Poblet i Montserrat. Així, oferirà el seguiment de la litúrgia amb la retransmissió de les Matines de Poblet a les 5.15 h i les Completes minuts abans de les 12 de la nit. Pel que fa a les Laudes, es mantenen des de l'abadia de Montserrat a partir de les 7.30 h del matí. El contingut pastoral de Montserrat incorpora el cant de *La Salve*, tots els dies a les 13 h i manté les Vespres a les 18.45 h, cada dia de dilluns a diumenge, a més de les Laudes dissabte i diumenge. Cada diumenge a les 11 també es podrà escoltar la Missa conventual des de Montserrat.

Els caps de setmana també torna el programa *Església viva*, produït des

del bisbat de Girona, i el programa que ens apropa la realitat de l'arxidiòcesi de Tarragona i de la tasca acadèmica de l'Ateneu Sant Pacià de l'arxidiòcesi de Barcelona. Aquest espai s'emetrà de 10 h a 10.30 h. I, just després, com sempre, *La taula de l'Evangeli*, amb Maria Marín. Com a novetat, els diumenges a les 9.30 h s'emetrà un espai d'actualitat religiosa produït pel bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

MIRADA ESPECIAL A L'ANY GAUDÍ

Aquesta temporada coincidirà amb la commemoració de l'Any Gaudí, dedicat a l'arquitecte artífex del temple de la Sagrada Família just

l'any del centenari de la seva mort.

Per això, des de Ràdio Estel dedicarem diversos espais que ens apropiaran a la vida i obra d'un dels arquitectes més importants del Modernisme a Catalunya.

També aquest serà un any important per a la Sagrada Família, ja que es culminarà la Torre de Jesús, la més alta de tot el temple.

EMISSION PER FM I PER INTERNET

Tota la programació de la nova temporada es pot seguir tant des de l'antena com des de la ràdio en directe a la pàgina web o a l'aplicació mòbil, disponible per a telèfons Android i Iphone. ■

El rector Moreta, un capellà per al poble berguedà

Fou un dels herois populars a l'epidèmia del còlera del 1854

Mossèn Moreta va mostrar sempre una vocació de servei als més necessitats.

**ALEIX CALLE
PADULLÉS**

Segons l'article del mossèn berguedà Josep Armengou a la revista *Queralt* del 1954-1955, Ramon Moreta i Camprubí nasqué a Palmerola (avui les Llosses, al Ripollès) cap al 1780. Cursà estudis en teologia i filosofia a la Universitat de Cervera, esdevenint

doctor l'any 1805. Sembla que arribà el desembre del 1824 com a rector de Berga. Fou condecorat amb la *Cruz de Caballero de la Real Orden de Isabel la Católica* i l'imaginari berguedà el rememora com un dels herois populars en un moment molt crític: l'epidèmia de còlera del 1854.

El rector Moreta era fill de Segimon Moreta, propietari del mas Moreta de Sant Julià de Palmerola, i de Francesca Camprubí Grau, filla del propietari de la casa Camprubí de Castell de l'Areny. Els Camprubí

eren una nissaga al servei de l'abat de la Portella durant generacions i els Moreta també destacaren per les seves aliances matrimonials. Fins i tot, més endavant, trobarem un renebot del rector, Joan Graell-Moreta, com a impulsor de la *Liga de Propietarios*, que agrupava els grans terratinents del districte electoral de Berga.

Els seus orígens benestants no l'allunyaren de la seva vocació de servei als més necessitats. Així, mossèn Moreta assolí la misericòrdia del general liberal Espartero, quan el 1840 arribà a Berga, per a la salvació de Queralt i de la població berguedana; beneí els terrenys on actualment reposen els nostres ancestres i sobretot restà a Berga, juntament amb l'alcalde Vilardaga i el metge Pau Florejachs, per acompanyar materialment i espiritual la població afectada pel còlera el 1854. Armengou presenta un rector Moreta com a un heroi estoic, que, seguint la paràbola del bon samarità, abraça el tuberculós; en aquest cas, tot afectat pel còlera.

Una actuació d'entrega màxima en la cura de malalts fins al punt que la tradició oral explica que el rector, davant de les advertències de ser contagiats, responia: "No tingueu por. Fins que no em c... a les calces no hi ha perill." Ramon Moreta morí a Berga el 13 de setembre del 1854, possiblement a causa del còlera o de l'esgotament corporal. Aquest és un tribut al rector Moreta, qui fou renebot de Teresa Camprubí i Vilalta (germana de Josep, regidor borbònic de Castell de l'Areny, i avantpassada directa del qui subscriu aquestes línies).

Fent èmfasi de la senzillesa i proximitat d'aquest capellà, mossèn Armengou destaca a la revista *Queralt*: "El rector Moreta fou gran no perquè ostentà la *Cruz de Caballero*, sinó perquè portà abnegadament tota la vida la Creu de Crist." El rector Moreta entrà en plena comunió amb el poble berguedà. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Encara s'investiga la causa concreta de l'epidèmia del Covid.

Flickr / Chad Davis

Els estudis serveixen d'advertència sobre el risc d'una futura epidèmia de coronavirus.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

El seu estudi ha originat una polèmica que val la pena conèixer. Els Estats Units d'Amèrica han dit que ja s'ha arribat a la conclusió que la pandèmia va tenir el seu origen en un accident ocorregut en un laboratori de Wuhan, a la Xina; una fuga de material infectat d'aquest laboratori. No cal dir que els xinesos han reaccionat negant rotundament que aquesta n'hagi estat la causa. Va ser el mateix govern xinès qui va pu-

blicar la nota, dient que a Wuhan no podia passar tal cosa, bo i afegint-hi la possibilitat que el virus provingués d'un laboratori de biodefensa dels Estats Units. Naturalment no podien aportar cap argument que validés aquesta afirmació.

I els Estats Units tenen prou proves per afirmar que l'epidèmia va començar a Wuhan? A Amèrica hi ha un biòleg molt interessat en el tema que ha fet investigacions. Es tracta del doctor Worobey, que s'hi ha dedicat amb tota l'ànima. Ja ha publicat un seguit d'articles en diverses revistes científiques i ha arribat a la conclusió que la pandèmia del Covid havia començat a la Xina, al mercat de marisc de Huanan, província de Wuhan, no lluny d'aquell laboratori imputat. En aquest mercat sabem que es venen també mamífers salvatges i Worobey ens diu que el virus podia haver-se escampat, fins i tot dues vegades, a

partir dels mamífers que s'han venut en aquest mercat, que haurien estat portadors de virus. No ho va poder confirmar. Els venedors de Huanan van retirar els animals salvatges abans que poguessin ser estudiats.

Per això, l'assumpte no es pot donar per resolt. El que ha manifestat Worobey ha trobat crítics en científics dels Estats Units també. S'ha dit, i crec que amb raó, que el debat encara està obert. Sabem, això sí, que certs ratpenats asiàtics són portadors del virus del Covid i poden infectar altres animals. Ara bé, la investigació que s'ha fet no ha estat del tot inútil. Serveix d'advertència sobre el risc d'una futura epidèmia de coronavirus. Cal vigilar els mamífers salvatges venuts en qualsevol lloc de la regió on sabem que van començar els contagis.

Que no ens torni a venir una altra epidèmia! ■

GENT DE CASA

Josep Roqueta Roqueta

© Luis de las Alas

Ramon Roqueta Segalés i el seu pare, Valentí Roqueta Guillamet, a les vinyes familiars. En Valentí és nebot de Mn. Josep Roqueta.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Nascut a Manresa el 1936, Josep Roqueta i Roqueta era fill d'una família de vinaters, amb importants bodegues iniciades pel seu avi, Ramon Roqueta Torrentó. El 1898, acabada la fil·loxera, a Horta d'Avinyó, al mas familiar, van continuar amb el conreu de la vinya, documentat des de l'any 1199. Ell va seguir la seva vocació eclesiàstica al Seminari de Vic i va cantar la primera missa el dia de Nadal del 1959.

Vicari de Callús durant cinc anys, va marxar a Madrid a fer un curs preparatori i el 10 de març del 1966 s'embarcava camí d'Argentina per col·laborar en l'obra missionera diocesana de Vic a l'àrea del Gran Buenos Aires.

A l'Argentina, els primers vuit anys va estar a la parròquia del Viso, una ciutat de 50.000 habitants, a 40 quilòmetres de la capital. Després a la de San Martín i es va lliurar a una gran activitat com a director diocesà dels cursos de cristiandat; impartia exercicis fins i tot a altres sacerdots i coordinava nombrosos grups de fidels.

El 30 de desembre del 1976, viatjava mossèn Josep Roqueta com a passatger en un vehicle amb altres sacerdots també del bisbat de Vic (mossèn Calm i mossèn Farràs), conduït per mossèn Guiteres, de Sant

Quirze Safaja, quan a Luján, a uns 70 quilòmetres de la capital, van topar contra un camió, resultant greument ferits tots els ocupants del vehicle, però mossèn Josep Roqueta va morir a l'accident.

Mossèn Roqueta tenia llavors 40 anys i en feia 17 que era sacerdot, anant cap a l'onzè any que era a l'Argentina. La seva mort va ser ràpidament coneguda a Catalunya, on vivien els seus pares, Valentí i Carme. El seu germà, Ramon, era en aquells moments difícils de la transició al·calde de la ciutat de Manresa (1975-1979) i diputat provincial.

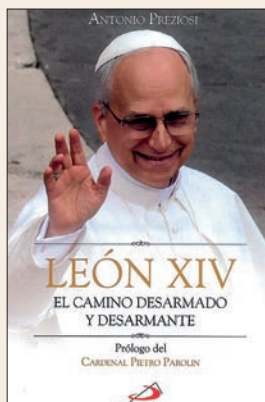
Les despulles de mossèn Roqueta van ser traslladades des de l'Argentina a Manresa, on va tenir lloc el funeral el 18 de gener del 1977 a la parròquia del Carme. Seguidament va ser enterrat al panteó familiar, al cementiri local. ■

AUTORS DIVERSOS

Primera lliçó sobre la literatura grega antiga
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2025, 160 pàg.

El llibre ofereix una introducció temàtica al coneixement de la literatura grega antiga, caracteritzada per la innovació i l'experimentació. Els termes emprats que requereixen d'una definició han estat recollits en un glossari específic.

ANTONIO PREZIOSI

León XIV
Editorial San Pablo, 2025, 200 pàg.

En aquestes pàgines es descriu el perfil del papa Lleó XIV, primer pontífex estatunidenc i religiós agustí, l'elecció del qual ha despertat esperança pel seu tarannà missioner, la seva proximitat i el seu compromís amb la pau.

EQUIP D'EDICIÓ DE L'EDITORIAL CLARET

Diakonia. Agenda 2026
Editorial Claret, 2025, 272 pàg.

Agenda de butxaca per al 2026. És una imprescindible per organitzar el dia a dia segons el calendari litúrgic i les activitats eclesials, amb informació de la Conferència Episcopal Catalana i dels serveis diocesans i interdiocesans.

SORJ CHALANDON

Amb la ràbia al cos
Edicions de 1984, 2025, 368 pàg.

La nit del 27 d'agost del 1934, cinquanta-sis nens d'un centre penal per a menors, situat en una illa francesa, es van escapar. Tots van ser capturats, llevat d'un. "M'he posat en la seva pell i aquesta és la seva història", explica l'autor del llibre.

NÚRIA BUSQUET MOLIST

Fam
Edicions del Periscopi, 2025, 246 pàg.

Monòleg que descriu l'atordiment de la generació que va ser jove durant els anys noranta. És també un reconeixement de la força que emergeix del desesper i una reivindicació de la necessitat de recuperar un espai propi.

AUTORS DIVERSOS

Joaquim Folch i Torres, noves visions
Universitat de Barcelona i altres, 2025, 318 pàg.

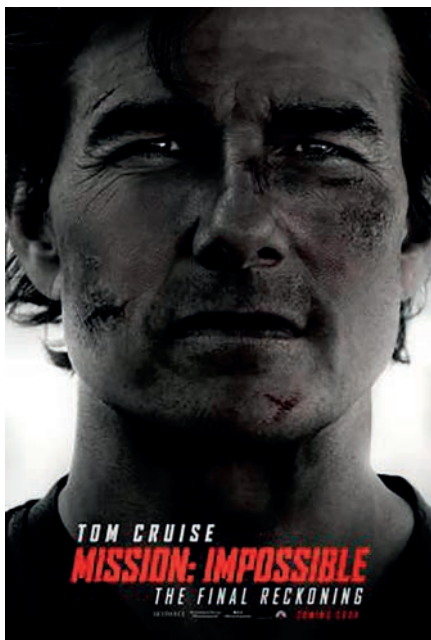
Llibre de la col·lecció Memoria Artium dedicat a la figura polifacètica d'aquest destacat activista cultural, on s'estudia la seva figura des de diversos àmbits en què va excel·lir: museògraf, escriptor, crític d'art, divulgador, polítològ... (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

Adrenalina sense límit

JOSAN MONTULL
Salesià

El 1996 el gran cineasta Bryan de Palma va estrenar el film *Missió: Impossible*. La pel·lícula rememorava una exitosa sèrie televisiva en què l'espia Ethan Hunt liderava un intrèpid grup que havia d'evitar la venda d'un disc robat que contenia informació secreta de vital importància.

El film va tenir un gran èxit. El protagonista, Tom Cruise, es convertia en el centre de la pel·lícula i intervenia en totes les seqüències amb un poder físic digne d'encomi, i aconseguia una cinta d'acció sensacional.

Des d'aleshores, set obres més protagonitzades pel mateix equip que ha dut el cinema d'acció a límits increïbles. La saga *Missió: Impossible* ha anat més enllà i ha aconseguit, pel·lícula rere pel·lícula (i ja en van vuit), l'encara més difícil amb què garanteixen una sensacional diversió pura i dura. Són pel·lícules estupendes sense cap més pretensió que distreure.

A *Misión imposible. Sentencia final* l'agent Ethan Hunt continua la seva missió d'impedir que Gabriel controli tecnològicament l'omnipotent

programa d'IA conegut com "l'Entitat". La pel·lícula és la continuació de l'anterior, si bé pot seguir-se sense haver vist la primera part per les referències constants a la trama de l'antecessora.

L'obra és un espectacle total, un castell de focs d'artifici amb sorpreses permanents, una muntanya russa d'emocions que inclouen dues seqüències antològiques: una sota l'aigua i l'altra a l'aire.

Si bé és cert que la trama triga a arrencar i resulta força difícil entendre-la, tant se val, l'acció està garantida i Tom Cruise neda i vola (literal) sense alè per posar fi a uns dolents dolentíssims que tenen uns fins més que perversos.

Permanentment hi ha picades d'ullet a les set pel·lícules anteriors. Cruise, que està en plena forma malgrat els seus 62 anys, s'homenatja ell mateix en un espectacle vibrant, amb una música sensacional i amb una factura tècnica impressionant.

Són gairebé tres hores de diversió. Diuen que és l'última de la saga; ja ho veurem, perquè per a aquests magnats del cinema no hi ha res que sigui missió impossible.

AMB BON HUMOR

VICEALCALDE ÉS QUI SUBSTITUEIX L'ALCALDE, PASSA EL MATEIX AMB EL VICEPRESIDENT, VICESECRETARI...

"MISIÓN IMPOSIBLE. SENTENCIA FINAL"

DIRECCIÓ: Christopher McQuarrie

GUIÓ: Christopher McQuarrie, Bruce Geller, Erik Jendresen

REPARTIMENT: Tom Cruise, Hayley Atwell, Simon Pegg, Esai Morales, entre d'altres

MÚSICA: Lorne Balfe, Max Aruj, Alfie Godfrey

Estats Units 2025

169 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Marc històric i urbanístic

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

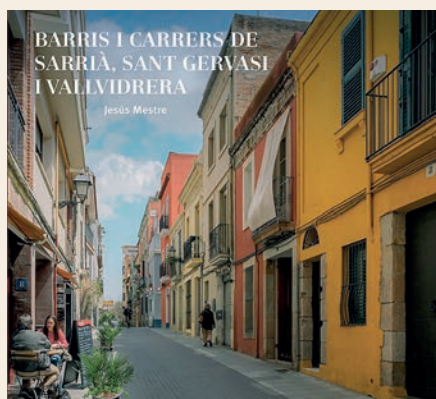
Caputxí

L'autor d'aquesta excel·lent guia descriptiva dels principals carrers de les antigues viles barcelonines de Sarrià, Sant Gervasi de Cas-soles i Vallvidrera ha esdevingut un dels millors coneixedors de la història d'aquests bells indrets de Barcelona. Des de fa un decenni, Jesús Mestre ha anat publicant la història detallada dels carrers d'aquestes antigues entitats municipals a través d'uns articles molt ben escrits a les pàgines del periòdic *El Jardí*. Els cent vint articles publicats ara són articulats en forma de llibre; el principal objectiu és contribuir a millorar el coneixement de la nostra petita-gran història local per tal de "valorar millor els indrets on vivim, i poder-los defensar enfront de l'especulació immobiliària que tant ha transformat el districte".

Jesús Mestre explica l'origen, la història, l'evolució i el nom a qui està dedicat cadascun dels diversos carrers seleccionats juntament amb la descripció de les característiques —ja siguin pairals, menestrals o senyorials— dels seus principals edificis i amb el complement d'escollides anècdotes sobre la singularitat d'alguns dels seus veïns més il·lustres. A més, l'autor ens ofereix un conjunt de dades que ens informen sobre l'evolució històrica de les viles.

Aquest volum s'enriqueix amb un centenar de fotografies d'època espi-golades en nombrosos arxius històrics i compta amb unes dues-centes cinquanta fotografies inèdites efectuades expressament per a aquesta obra realitzades per Laia Melero. Cal posar de manifest l'encert en l'equilibrada selecció de les postals d'època reproduïdes que ens mostren imatges irrepetibles, com ara la curiosa visió del passeig de la Bonanova fotografia-da, l'any 1910, per L. Roisin amb vistes dels camps de conreu de Can Mandri.

Aquesta nova publicació ens ajudarà a millorar el coneixement del marc històric i urbanístic de Sarrià, de Sant Gervasi i de Vallvidrera. Una felicitació, ben de cor, a Jesús Mestre per proporcionar-nos tan detallada història i curiositats dels carrers on vivim la nostra vida de cada dia. ■

JESÚS MESTRE

Barris i carrers de Sarrià, Sant Gervasi i Vallvidrera
Editorial El Jardí, 2024, 175 pàg.

UN NOU LLINDAR

Sínode i Pla de Pastoral

El papa Francesc havia dit que "a la barca de l'Església estam segurs a pesar de les nostres misèries i debilitats. Garantia contra el naufragi és la fe en Crist i en les seves paraules...". És Crist i la seva paraula qui ens ha acompanyat al llarg d'aquests darrers anys quan els hem dedicat a tota l'Església amb el Sínode, i a la diòcesi preparant un Pla de Pastoral per al present i amb projecció de futur, inspirats en el document final.

Tot això ho havíem treballat sota la inspiració i acompanyament del papa Francesc, però era ara, a principis de maig que un nou Papa, Lleó XIV, agafava el timó de la barca de Pere i ens deia que "hem de cercar junts com ser una Església missionera, una Església que construeix ponts, diàleg, sempre oberta a acollir a tots els qui necessiten la nostra caritat, la nostra presència, el diàleg i l'amor". Paraules que pronunciava desitjant a tota la humanitat la pau de Jesucrist, una pau desarmada i desarmant. És en el cor de la situació que vivim que volem centrar el nostre treball seguint sobretot els set grans objectius del Pla de Pastoral que, en resum, són: la trobada amb Jesús i el seu anunci. La comunió fraterna, treballant junts parròquia, família i escola. La vocació, especialment entre els joves i fixant-nos en la varietat de vocacions des de l'única vocació cristiana. La proposta d'Església samaritana que atengui els pobres, atenta a la problemàtica de la migració i de l'habitatge. La comunicació social al servei d'una veritable informació i que ajudi a fer un bon ús de les xarxes socials. La cultura de l'encontre i un transparent servei des del patrimoni i l'economia. L'atenció als malalts, exèquies i funerals, junt amb l'acompanyament del dol.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Rafael Allepuz, Laura Amado, Jaume Balateu,
Pilarín Bayés, Agustí Borrell, Esperanza Ca-
labuig, Aleix Calle, Àngeles Conde, Montser-
rat Creus, Carme Escales, Juanjo Fernández,
Antonio Gil, Gregorio Luri, Ignasi Miranda,
Glòria Monés, Lucía Montobbio, Josan

Motull, Francesc Nicolau, Lorena Pacho, Joan

Pallarès-Personat, Josep Pagès, Quique, Va-

lentí Serra, Sebastià Taltavull, Josep Teixidó

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

BASÍLICA DE LA MERCÈ

El **dimarts 9 de setembre**, a les 19.00,
missa inaugural del 250è aniversari
de la construcció i consagració de
l'actual basílica. Presideix el cardenal
Joan Josep Omella.

MARÍA SANTÍSSIMA DE LES ANGOIXES

El **dissabte 13 de setembre**, a les
17.00, eucaristia a la basílica de Santa
Maria de Mataró presidida per Mons.
Javier Vilanova; processó pels carrers
de la ciutat.

DEVOCIÓ POPULAR

El **diumenge 14 de setembre**, a les
12.30, celebració del 60è aniversari
de la Pontifícia i Reial Germandat
i Confraria de Natzarens de Nostre
Pare Jesús del Gran Poder i Maria
Santíssima de l'Esperança Macarena
de Barcelona. Missa solemne ofici-
ada pel cardenal Joan Josep Omella
i besamans a la parròquia de Sant
Agustí de Barcelona.

ORDENACIÓ DIACONAL

El **diumenge 14 de setembre**, a les
18.00, ordenació diaconal d'Antoni
Barenys, Eduard Mata i Joan Xipell de
mans del cardenal Joan Josep Omella
a la basílica de la Sagrada Família.

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **dissabte 20 de setembre**, a les
20.00, concert *Bach... ad libitum* a fa-
vor de la Fundació Manos Providentes
(c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

Girona

NATIVITAT DE MARIA

El **dilluns 8 de setembre**, a les 8.00,
missa de la festivitat; a les 12.00,
missa de festa major; a les 19.30,
missa presidida pel bisbe fra Octavi
Vilà. Serà al santuari de la Misericòr-
dia de Canet de Mar.

MARE DE DÉU DEL TURA

El **dilluns 8 de setembre**, a les 10.00,
festa de la Mare de Déu del Tura a
Olot: missa solemne presidida pel
bisbe fra Octavi Vilà; processó per la
ciutat.

CATEDRAL

El **diumenge 14 de setembre**, a les

9.30, missa de l'exaltació de la San-
ta Creu presidida pel bisbe fra Octa-
vi Vilà; benedicció del terme amb la
veracreu.

Sant Feliu de Llobregat MONTSERRAT

El **diumenge 7 de setembre**, a les
16.00, concert *Cantata de Sant Nicolau*
a la basílica de Montserrat; el **dilluns**
8, a les 18.45, vespres solemnes i *Te*
Deum del Mil·lenari.

CICLE "ELS ORGUES DE CATALUNYA"

El **diumenge 14 de setembre**, a les
19.30, concert de Loreto Aramendi a
la basílica parroquial de Santa Maria
de Vilafranca del Penedès.

Tarragona

NIT MUSICAL

El **dissabte 13 de setembre**, a les
21.30, concert de Kebyart al santuari
de Sant Magí de la Brufaganya.

Tortosa

SANTA CINTA

El **diumenge 7 de setembre**, a les
19.00, missa i processó de la Santa
Cinta a la catedral de Tortosa.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dijous 11 de setembre al dissabte**
20, exercicis espirituals dirigits per
Alejandro Labajos, s.j. (tel. 938 720
422).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè, inspirats per sant Francesc,
experimentem la nostra interdepen-
dència amb totes les criatures

“Em vaig adonar que el fill somiat no hi era, però que hi havia l’Olga, i va ser molt bonic”

CARME MUNTÉ MARGALEF

L’Asun Langarita va donar a llum fa 42 anys una filla preciosa, l’Olga, que té síndrome de Down. I malgrat que aquesta circumstància no entrava en els plans d’aquesta família del barri del Clot de Barcelona, la van rebre amb tot el seu amor. Després de la desorientació inicial, van iniciar un camí ple d’aprenentatges i de superació. Al seu costat, en tot moment, hi han tingut la Fundació OSAS, una entitat d’Església que des de fa seixanta anys atén persones amb discapacitat al llarg de tota la seva trajectòria vital. L’Olga va començar en el servei d’atenció precoç quan tenia un mes i actualment continua al Centre Ocupacional Cordada.

Com vas arribar a la Fundació OSAS?

L’Olga va néixer l’any 1983 a l’Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau de Barcelona amb síndrome de Down. No havien passat ni 24 hores que vam rebre la visita d’una infermera que tenia un fill amb una discapacitat. Ens va dir que el portava a fer estimulació precoç a la Fundació OSAS. Al cap de poc d’haver rebut l’alta, el meu marit i jo vam fer una entrevista i l’Olga també va començar, amb només un mes de vida, l’estimulació precoç. En aquell moment va començar la nostra història amb la Fundació OSAS i fins avui.

L’Olga ha passat per tots els serveis?

Sí, primer l’estimulació precoç, després la llar d’infants i l’escola Sants Innocents dels 6 als 20 anys, quan va entrar al centre ocupacional Cordada, on acudeix ara. Al llarg del camí de l’Olga, en cada etapa, la Fundació OSAS ha anat cobrint el que hem necessitat. Sempre hem comptat amb el seu suport. Al centre ocupacional, a part de fer feines que els fan sentir útils, reben un acompanyament amb la finalitat que puguin aconseguir la màxima integració social.

Com viu la responsabilitat de preparar el futur de l’Olga?

No volem haver de prendre les decisions de forma precipitada perquè ja estiguem molt deteriorats o no hi siguem. Ho volem preparar amb temps. És molt interessant que hi hagi pisos tutelats, places residencials i que cada vegada tinguin la possibilitat de ser més autònoms i viure una vida plena a tots

ASUN LANGARITA

Mare d’una usuària de la Fundació OSAS

L’Olga Olivan amb la seva mare, Asun Langarita, al centre ocupacional Cordada.

els nivells. Ara bé, potser hauríem d’haver tingut aquesta possibilitat anys enrere i que l’Olga hagués pogut gaudir de la vida com a jove en un entorn més adequat. Quan són infants o adolescents és molt fàcil compaginar les estones de lleure, però quan són adults és més complicat, perquè els pares són grans, i ells necessiten rodejar-se de gent de la seva edat amb qui comparteixen gustos i afinitats.

Com ha estat per a vosaltres tenir una filla amb síndrome de Down, una discapacitat cada vegada menys present a la nostra societat?

Després de la sorpresa inicial, vam tenir una època molt llarga de fer i fer: informar-nos, buscar tots els recursos... Fins que no van passar els anys no em vaig aturar a pensar què havia significat l’arribada de l’Olga a la nostra vida. És com si de cop i volta m’adonés que el fill somiat no hi era, però que hi havia l’Olga, i va ser molt bonic. Em va encantar tenir l’Olga. Ella va néixer el 1983 i en aquella data es va aprovar la llei de l’avortament. Vaig pensar: com m’alegro de no haver sabut que la nostra filla podia ser discapacitada, no em podia imaginar haver avortat. El resum de la nostra vida és totalment positiu.

Nova temporada

amb més continguts socials i religiosos

— ESCOLTANT, SENTIRÀS! —